

קונטרס מי יאכלנו בִּישׁר

תְּשׁוּבָה עַל הַתְּקֵפָה לְאַחַד
מֵאֲנָשֵׁי הַמַּחֲנוֹ"ט הַנִּקְרָא בִּישׁ
צָבִי דָּוִד הָעֶרְשָׁקְאוֹוִיטְשׁ

יֵצֵא לְאוֹר מַחֲדָשׁ ע"ל יָדֵי
מַפְעֵל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי בֵּית שֶׁמֶשׁ
חוֹדֶשׁ טֹבֶת תִּשְׁע"ג

תשובה על התקפה לאחד מאנשי המחנ"ט הנקרא צבי דוד הערשקאוויטש

בקונטרס זה מישבים כל הקשיות ומפרטות הסבות המדיקות, כיצד הקצבים ושתפיהם הולוכו שולל עשרות שנים את האדמו"ר מסאטמער זי"ע ואדמו"רים ורבנים נוספים ז"ל וכל כלל ישראל באמריקה. ומובהר מדוע כל הרבנים וגדולי ישראל יראו כל הזמן לפצות את פיהם על העולות הנוראיות של מאכילי נבלות וטרפות, חלב ודם.

הוצאתי לאור עולם בקמלת ה' עלי

שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין פה בארא פארק. שנת תשנ"א לפ"ק

מכתב גלוי לאדמו"ר מהאלמין שליט"א מאת צבי דוד הערשקאוויטש

שאלה א'

ביצד הנכם מסגלים לכתב יומם ולילה נגד הבשר, במקום שיודעים הנכם טוב מאד שהאדמו"ר מסאטמער ז"ל בעצמו נתן מכתב וצוה על כל חסידיו לקנות באטליז של סאטמער, והמכתב היה מדפס בעתון "דער איד" גם היה מפרסם ב"דער אידישער קוואל" וכן תלוי כל הזמן בבית המדרש דסאטמער ולא יתכן שלא תדעו ממנו.

צבי דוד הערשקאוויטש

תשובה על שאלה א'

לחברי היקר צבי דוד הערשקאוויטש נ"י (שנדמה לי שאינו שמכם האמתי וכמו שהגיעו אלי שאלות דומות מדוד בריקמן וממשה קיימאן כמודפס בספר: "אכילת בשר", הלכה למעשה). וכיום זהו שמכם הנקרא צבי דוד הערשקאוויטש, כנראה הייתם מוכרחים להוסיף שם, על כן הננו מאחל לכם מזל טוב לכבוד שמכם החדש והקדוש ברוך הוא יעזר שעתה תשובו בתשובה שלימה ותעוררו אף אחרים לחדל מלאכול בשר נבלות וטרפות, חלב ודם.

נביא כאן ספורים אחדים, כדי שתבינו מעט את דרכם של הקצבים, שהמשנה בסוף קדושין מעידה עליהם, שהם שתפי צמלק.

מעשה א'

אסור מהאדמו"ר מסאטמער באמריקה על עופות שחוטי חוץ.
פידויע הוציא האדמו"ר מסאטמער זצוק"ל אסור על שחוטי חוץ, והאסור מדפס בספר: "מלחמת ה'" במקום שהודפסו כל הקול קוראים, ונעתיק זאת כאן:

קול קורא להסיר מכשול

בכר הודענו כמה פעמים, שב"טשיקען מארקעטס" אם אין בעל המארקעט (אטליז), איש מהימן, אז אפילו אם עומדים שם שוחטים יראי שמים, יכולים לבוא לידי מכשולות גדולים של נבלות וטרפות ממש, וזולת אם עומד שם משגיח תמידי, שאין עליו באותה שעה שום תפקיד אחר, רק להשגיח שהעופות שנשחטו בכשרות תהיינה תחת פקוחו בלי העלמת עין אפילו שעה קלה עד אחר החתימה. מפני האחריות הגדולה שיש בזה העמדתנו משגיחים בכמה טשיקען מארקעטס, שתכף אחר השחיטה, קדם שנתעלם העוף מעיניהם, יחתמו את העופות שנשחטו תחת השגחתינו בחותמות (פלאמבעס) שלנו.

והיות ששמענו שישנם אנשים המקילים בזה, באנו להזהיר עוד הפעם באזהרה חמורה שכל מי שרוצה להיות בטוח שאינו אכל נבלות וטרפות, לא יקח לביתו עופות שאינם חתומים בחותמות שלנו. ולא יקנה, רק בחנויות (בוטשער סטארס) שאינם מכניסים לחנותם רק העופות החתומים בחותמות (פלאמבעס) שלנו, בלי יוצא מן הפלל. מזמן לזמן נפרסם אם ירצה השם את שמות הבוטשער סטארס שמוכרים רק עופות בחותמות שלנו.

וזאת לדעת, כמו שכבר הודענו, שבכל זאת ההשגחה שלנו היא רק על השחיטה ולא על כשרות הבוטשער סטאר כבעניני מליחה והדחה וכו', כי אודות זה מכרח הקונה בעצמו לחקור היטב על מי הוא סומך עצמו.

גם זאת לדעת שמפני שיש קשיים גדולים בהשגחת שחיטת חוץ לעיר מחמת כמה טעמים, לכן השגחתנו מגבלת רק לעיר ניו יארק, ומי שקונה משחיטת חוץ לעיר, ישגיח בעצמו בשבע עינים ממי לוקח ועל מי הוא סומך.

עַל זֶה בָּאנוּ עַל הַחֲתוּם ג', לְסֹדֶר וַיִּקְרָא, רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסְכָּן, ה' תִּשְׁכַּג.
לפ"ג, פה בְּרוּקְלִין יצ"ו.

הַתְּאֻחָדוֹת הַרְבָּנִים דְּאַרְצוֹת הַבְּרִית וְקִנְיָאֵי

יואל טייטלבוים (ב"ק אדמו"ר מסאטמער שליט"א – נשיא)

לוי יצחק גרינוואלד (הרב דקחל ערוגת חבושם – סגן נשיא)

וְאֵלּוּ שְׁמוֹת הַרְבָּנִים הַגָּאוֹנִים שְׁלִיט"א וְעַד הַפּוֹעֵל וְהַמְּרַבֵּי (על פי סֹדֶר

הא"ב) אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הַחֲתוּם עַל הַדְּבָרִים הַנִּלְ:

אלעזר שפירא (הרב מקוויאשד)

אלטר יעקב יצחק וואגשאל (הרב מלאנצהוט)

אלכסנדר אשר באב"ד (הרב מטארטיקאוו)

גבריאלי יודא איליאוויטש (הרב משאמשאן)

הלל ליכטנשטיין (הרב מקראסנא)

חנני' דוב קאהן (ראב"ד מבודאפעסט)

יוסף צבי הלוי חורוויץ (הרב מאונסדארף)

יוסף גרינוואלד (הרב מפאפא)

ישכר בער הלוי ראטענבערג (הרב מוואידיסלאוו)

יוסף משה מיזעלס (הרב מאוואהר)

יקותיאל יהודה האלבערשטאם (הרב מכאדיוב)

ישראל אברהם שטיין (הרב מפאלטיטשאן)

יצחק אייזיק אייבענשטיין (הרב דק' עמרת צבי פארעסט חילס)

יהושע ב"ץ (הרב מסאטמאטעלי)

יעקב סג"ל לעבאוויטש (הרב מקאפיש)

יוסף אליהו הכהן שטיינער (דומ"ץ דקחל עדת יראים)

משה טייטלבוים (הרב מסינעט)

מרדכי האגער (הרב דקחל תורת חיים וזניץ)

הרב משה ביק (ר"ט נייטרא)

משה שטרן (הרב מדעברעצין)

משה אריה לעוו (הרב מטעמעשוואר)

מנחם זאב שיק (הרב מטאקא)

נפתלי הירצקא העניג (הרב משארמאש)

עזריאל יודא לעבאוויטש (הרב דקחל עדת יראים)

צבי חורוויץ (הרב מקראלי)

רפאל בלום (הרב מקאשו)

שמעון ישראל פאזען (הרב משאפראן)

שמואל אברהם זעלטענרייך (הרב מטשאקאווא)

שמחה בונם גרינבערגער (הרב מפרעשבורג)

שלמה זלמן פרידמן (הרב מטענקע)

הַרְבֵּי זְצוּק"ל אָכַן שֶׁלַח מִכֶּתֶב שִׁיקָנוּ בְּשָׁר רַק בְּאַטְלִיז שְׁלוֹ, אָף
הָבָה נִתְבוֹנֵן פִּיצֵד הוֹלִיכּוֹ שׁוֹלֵל יְהוּדִים יִרְאִים, וּבִתְכֻם
הָאֲטְלִיז שֶׁל סַאטְמֶער.

יְדוּעַ שְׁבוּוֹיִלֵיאַמְסִבוּרְג קִימַת מַעֲרַכַת שְׁחִיטָה הִנְקֵרַאת: "נֶאֱרַט 4"
בְּהַכְשָׁר הַתִּאֲחָדוֹת הָרַבָּנִים, וְכָל הַמְדַקְדָּקִים בְּכִשְׁרוֹת הַשְׁתַּמְשׁוֹ
בְּשְׁחִיטָה הַזֹּאת, הַמְבַקֶּשֶׁת בְּצַבּוּר, וְנוֹסֵף לְכַף הָרִי הִיָּה אֲסוּר עַל עוֹפוֹת
אַחֲרִים מִשְׁחוּטֵי חוּץ.

מָה עָשָׂה הַבַּעַל דְּבָר?

שׁוֹחֲטִים שֶׁתִּפְּסִים בְּאַטְלִיז הַסִּטוֹנָאִי מְקַבְּלִים הַכִּנְסָה רִשְׁמִית מֵהָאֲטְלִיז,
מִלְבַּד הַיּוֹתָם שֶׁתִּפְּסִים בְּעֶסֶק הַסִּטוֹנָאִי.

חֲלָק מֵהָאֲנָשִׁים הָיוּ תוֹשְׁבֵי בֵּית אֶצֶל הָרַבִּי, שֶׁהָיוּ נִקְרָאִים נְאֻמָּנִים לְרַבִּי,
עַד כְּדֵי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ. הֵם הָיוּ (וְעוֹד עַד הַיּוֹם) בְּעָלֵי בִתִּים עַל
הַבֶּשֶׁר הַמְיוּבָא לְכָלֵל, הֵן בְּעוֹפוֹת וְהֵן בְּגִסּוֹת, וּלְפִי שְׁלִרְבִי לֹא הָיוּ יְלָדִים,
לֹא עָלִינוּ, הָיוּ מְסֻפְּרִים לְרַבִּי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ וְלֹא נִבְרְאוּ, אִי תִשְׁאַל,
כִּיצַד יִתְכַּן לְהַטְעוֹת רַבִּי צָדִיק בְּדִבְרֵים כָּאֵלוּ? הָרִי רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ מִפְּעַפְעַת
בּוֹ וְהוּא רוֹאֶה הַכֹּל?

הַתְּרוּיָן הוּא פְּשוּט, לֹא הַכֹּל מְגַלִּים לְצָדִיק וְאַפְשָׁר גַּם אוֹתוֹ לְהוֹנוֹת.

תִּאֲרֻ לְעֶצְמִיכֶם שֶׁהָרַבִּי מְסַאטְמֶער בְּעֶצְמוֹ הָיָה אוֹמֵר שְׁרִימוֹ בְּכֶתֶב אֶת
הָרַבִּי מִבְּעַלְזָא וְהָרַב מִטְשַׁעבִּין זי"ע, שְׁלִפִּי הָרַבִּי מִבְּעַלְזָא וְרוֹב
גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, עֲנִין הַבְּחִירוֹת הוּא מְצוּה, וּלְפִי דַעַת תּוֹרָה מִהָרַבִּי
מְסַאטְמֶער עֲנִין הַבְּחִירוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הוּא עֲנִין שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ
וְיֹתֵר גְּרוּעַ. (כְּמוֹ שֶׁהִבְהִיר הָרַבִּי מְסַאטְמֶער בְּדִרְשָׁה פְּעָמִים, שְׁמוּטָב לְהַשְׁתַּחֲוֹת 1000 פְּעָמִים
לְשִׁתִּי וְעָרֵב, מֵאֲשֶׁר לְדַבֵּר מִלֵּה אַחַת בְּעִבְרִית). וְזֹאת לְמִרוֹת שֶׁהָרַבִּי מְסַאטְמֶער הָיָה
נִכְנָע בְּפָנֵי הָאֲדָמוֹר מִבְּעַלְזָא זי"ע וְהַחֲשִׁיב אוֹתוֹ כְּמִלֵּאף אֱלֹקִים, וּבְכָל
אֶפֶן סָבַר הָרַבִּי מְסַאטְמֶער שְׁאֲפָשֶׁר לְרַמּוֹת צָדִיק. וּבִאֲמַת מוּבָא כָּבֵר
בְּתוֹרָה הִק' "אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחְטָא", פְּרוּשׁ, וְהוּא יִתִּיר חֲלָב. וְהַנָּשִׂיא בְּיָמִים
הֵם בּוֹדָאֵי הָיָה מְסַפִּיק גְּדוּל, וְאַף עַל פִּי כֵן הָיָה עָלִיל לְקִירוֹת שְׁאֲכָלוּ
חֲלָב, אָף זֶה הָיָה בְּשׁוּגָג. גַּם כֵּן יְדוּעַ שְׁאֲפָשֶׁר לְרַמּוֹת הַצָּדִיק הַגְּדוֹל בְּיֹתֵר

כִּיעֶקֶב אָבִינוּ וַיֹּסֶף הַצַּדִּיק, וְכֵן כָּמוֹ שֶׁהַצִּלְיָחוֹ לְהַסְתִּיר מִבַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת בָּעִיר קְרָאקָא.

וכתב על דברי שלום להגה"ק מוה"ר אברהם שלום מסטרופקוב זצ"ל (בן הרה"ק משינאווע זי"ע) וזה לשונו, הנה יש להוכיח מזה גודל מעלת הצדיקים, אפילו כשיש איזה מחלוקת בין איזה צדיקים ושומעין מהם שאחד אומר על חברו דיבורים כנגדו, ידוע שזה מחמת בעלי לשון אשר היצה"ר רוצה להפריע הצדיקים ותלמידים מעסק מצותם ותורתם על כן הוא מעמיד הולכי רכיל בשקרים שונים, וקלי הדעת אומרים, כיון שהרבי הוא בעל רוח הקודש, איך אפשר להטעותו, ומזה באים חס וחלילה לפקור באמתיות צדקת הצדיקים הקדושים האמתיים, ובאמת מי שאומר כה, שאי אפשר להטעות את הצדיק, הוא אפיקורסות, כיון שמצינו שאפילו משה רבינו עליו השלום אדון הנביאים אמר וידועים לשבטיכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע וכו' ואם הגון הוא וכו' אלא על כרחך שאם בא איש צבוע לפני הצדיק ורוצה להטעותו שהוא איש כשר אפשר שהצדיק אינו יודע פנימיותו, כמו שאמר משה רבינו עליו השלום איני יודע מי הוא, עד כאן לשונו.

ובפרשת וישלח על פסוק (ל"ב, ט): "וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָהּ וְגו'", פירש האבן עזרא וזה לשונו: כי אין הנביא יודע הנסתר, אם לא יגלה לו ה', ואלישע אמר: "וְהָיָה הַמַּחֲנֶה" (מלכים ב' ד' כ"ז), עד כאן לשונו.

הרי שמשנה רבינו ואלישע הנביא לא ידעו, וכן שאר הנביאים לא ידעו, רק מה שהגיד להם ה' יתברך, אבל שאר הדברים יתכן שנעלם גם מהם, ויתכן שידעו אבל אינו מוכרח, ואפשר שיתעלם מהם.

ומצינו ביעקב אבינו עליו השלום: "וְלֹא יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחֵל גָּנְבָתָם", אבל החסידים אומרים כי רק אצל יעקב היה יכול להיות דבר כזה שלא ידע מה שנעשה תחת רשותו, אבל לא אצל מרן ז"ל ... וכן רק את יצחק אבינו היה אפשר לרמות, אבל הרבי גדול מכולם ואותו

א. ויותר גרוע הוא כשאומרים בשם הצדיק דברי שקר שלא היו ולא נבראו כמו שהרבי מסאטמער זצ"ל אמר בדרך מליצה על הגמרא במסכת ברכות, המספרת על רבן יוחנן בן זכאי לפני פטירתו, שבכה ואמר שיש לפניו שתי דרכים, דרך אחת לגן עדן ודרך שניה לגהינום, "ואיני יודע לאיזה דרך מובילים אותי". באר הרבי מסאטמער כוונת הדברים: כל זמן שהאדם חי הוא שומע אם אומרים על שמו דברי שקר ויכול להכחישם, אך אחרי פטירתו "מוליכין אותו" - התלמידים מוליכין אותו, דהיינו, את דבריו, כל החפץ מוסיף לפי טעמו על הדברים המקוריים וממילא הרב אינו יודע האם האנשים יקבלו את דבריו לטוב או חלילה להיפך, עד כאן.

ולצערנו ראינו שכן כך קורא במציאות שרימו את הרבי והוילכו בשמו שמועות שונות, הכל כדי לרמות את הצבור קוני הבשר, שידמה להם כאילו הרבי או ההתאחדות נותנים השגחה על הבשר של ווינשטאק.

ובענין זה שאפשר להונות את הצדיק, ידוע מה שנעשה עם פסל מיכה תחת הנהגתו של משה רבינו ודור דעה ארבעים שנה במדבר, ואעפ"כ נעלם זאת, שלא ידעו אודות הפסל, וכן תחת הנהגתם של שופטים היו עובדים עבודה זרה הרבה כמבואר בשופטים, וכן תחת הנהגתו של יאשיהו המלך שהפך עולם ומלואוה בביעור ע"ז בכח של מלכות, ויאשיהו היה צדיק גדול כמו שמעיד עליו הפסוק (מלכים ודברי הימים), ואעפ"י היו ליצני הדור עושים מה שליבם חפץ שלא בידיעתו, כמו שאמרו חז"ל.

ובפרשת דברים (א, י"ג): "הָבֹו לָכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנַבְנִים וַיְדַעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֲשִׁימָם בְּרָאשֵׁיכֶם", ופירש"י שהם ניכרים לכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע מי הוא ומאיזה שבט הוא ואם הגון הוא, אבל אתם מכירים בו שאתם גדלתם אותו, לכך נאמר וידועים לשבטיכם, עד כאן לשונו.

כשרות המנקה, כיון דעכשיו רבו החומרות וכבד עליו הטורח ועל הרוב אינם בני תורה ואין לסמוך בניקור כי אם על בקי וירא ה' מרבים, עד כאן לשונו.

עוד כתב וזה לשונו מיום עמדי על דעתי שלמדתי הלכות ניקור להיות בקי בהן ובשמותיהן, לא סמכתי על מנקה כי אם מה שהייתי מנקה בעצמי ויגיע כפי אכלתי, עד כאן לשונו.

ובספר "צנה לדוד" (להגאון מוה"ר דוד דייטש זצ"ל, מגדולי ספרי הניקור בשנת תק"ח) כתב וזה לשונו: ראיתי מנקרים חותכין בשר ואומרים זה חלב ועל חלב גמור אומרים שזה בשר, וכמה פעמים עמדו המנקרים ואומרים בחוצפה כך קבלנו וכך מנהגינו מקדם, והיינו בעיניהם כמתעתע באומרם אם אמת אתה למה אין מזהירין לנו הרבנים אשר בארץ המה חכמי הדור על זה, ואני בעניי אמרתי להם בודאי חכמי הוראות לא ידעו מזה המכשול. ועל מהנגך אני אומר דור תהפוכות המה ומנהגם לגהינם, עד כאן לשונו. ובספר "שו"ת בית יצחק" (יורה סימן ס"ד) כתב אודות הרבנים שמשכו ידיהם מן המנקרים בשר מליתן השגחה עליהם וסומכין על המנקרים שלמדו איש מפי איש, ולפעמים גם רבי לא שנה ואם כן תלמידו מניין לידע, וגם בחלק הפנימי הכל ממשמשין הן נשים ועבדים וקטנים, ובפרט שוחטי זמנינו שלומדים דיני שחיטות ובדיקות מחדש ולקחו קבלה מהרב וענין ניקור לא ראו ולא ידעו כלום ועם כל זה לאחר שנתמנו לשו"ב עושים את עצמם למנקרים והעולם סומכין עליהם ואין מי שישגיח עליהם, והכל מפני שגם הרבנים בעלי הוראה אינם בקיאים בטוב ענין זה, על כן צריך הרב ללמוד בעצמו מקודם בטוב סדר הניקור בחלק הפנים, עד כאן לשונו (מובא בהקדמה לספר גבעת פנחס).

ושם בספר "גבעת פנחס" כתב וזה לשונו, הרבה שנים שאני עוסק בעניני ניקור והייתי בהרבה עיירות גדולות וקטנות, וראיתי בעוונותינו הרבים שיש הרבה מכשולים ועוררתי עליהם וכולם נתנו לי טובת עין, עד כאן לשונו.

אי אפשר לרמות, ומוכרח שידע הכל ויכול הכל, וממילא ראייה ברורה שהכל היה טוב. ומבואר בספר מלאכים שנמצאו מכשולים של כרת רחמנא ליצלן תחת גדולים מדורות קדומים, כגון אסא מלך יהודה שהיה צדיק והיה לו כח של מלאכות, ואף על פי כן נאמר (מלכים א' ט"ו י"ד): "וְהַבָּמֹת לֹא סָרוּ", פירש רש"י במות היחיד, שהורגלו ליקרב עליהן לשמים משחרבה שילה עד שנבנה הבית שהיו הבמות מותרות לא סרו עתה ואף על פי שנאסרו משנבנה הבית והיו עונשים עליה כרת, עד כאן לשונו.

וגבי יהושפט שהיה צדיק, נאמר (מלכים א' כ"ב מ"ד): "אֲךָ הַבָּמֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעָם מִזִּבְחֵיהֶם וּמִקְטָרֵיהֶם בְּבָמֹת", וכן גבי יהואש (מלכים ב' י"ב ג'): "וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַיֵּשָׁר בְּעֵינָיו ה' וְגו' רַק הַבָּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי עזרי' (מלכים ב' ט"ו ג'): "וַיַּעַשׂ הַיֵּשָׁר בְּעֵינָיו ה' וְגו' רַק הַבָּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי יותם שהיה צדיק מופלג (כמבואר ברש"י (דברי הימים ב' כ"ב ב') "וַיַּעַשׂ הַיֵּשָׁר בְּעֵינָיו ה' כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה צִוְּיָהּ אֲבִיו הַטּוֹבוֹת שַׁעֲשָׂה אֲבִיו, וְהוּא שֹׁאֵמֵר ר' שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בִּמְסַכַּת סוּטָה, אֲלֵמָלָא יְהִיָּה אֲבִיהֶם אֲבִינוּ מִקְבֵּל עֲלֵיו כָּל עוֹנוֹת הַדּוֹר עַד לֹה, אֲנִי הֵייתִי מִקְבֵּל חֲסָאֵי הַדּוֹרוֹת מֵאֲבָרָהָ עַד לִי, וְאִם הִיא יוֹתָם בֶּן עֻזִּיהוּ עָמִי הֵייוּ מִקְבָּלִים עֲלֵינוּ מֵאֲבָרָהָ וְעַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת וְכִי עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ עֵינִי שֵׁם) וְאֵף עַל פִּי כֵן נֹאמֵר (מלכים ב' ט"ו ל"ה): "רַק הַבָּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'" עַד חֻזְקִיהוּ הַמֶּלֶךְ שֶׁאֲצִלוֹ נֹאמֵר: "הוּא הִסִּיר אֶת הַבָּמֹת".

ובימי המהרש"ל זצ"ל נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו והנהגת שאר גדולים שבימיו, כמבואר בספר: "ים של שלמה" ושם במסכת חולין פרק "גיד הנשה" סימן י"ט כתב וזה לשונו: אני הגבר ראיתי שרוב המנקרים שלנו אף על פי שמחמירים בענין ניקור לחתוך אפילו מההיתר, ובכל זאת נמצא הרבה פעמים שמקילין בחלב, לכן נהגתי עצמי שלא לאכול בשר מנוקד עד שיבדוק הבשר על ידי עוד מנקה, עד כאן לשונו, עיין שם.

ובכרתי (להגאון הקדוש מורנו הרב יונתן אייבעשיץ זצ"ל) כתב בסוף סימן ס"ה וזה לשונו: בזמן הזה יש להחמיר יותר שלא לסמוך על חזקת

וויינִשְׁטאָק נתן כל כמה שבועות לבית הרבי, מאות עופות בחנם (ששחטו בהארטפארט קאנטעטירעס במפעל כשר "בעסט פאלטריי") 1000 עד 1500 עופות שחט שוחט אחד בשעה. היו שוחטים ששחטו 500 עד 600 בשעה.

אני הייתי שם בשעת מעשה, ומעשה שהיה כך היה:

עופות מיוחדים לבית הרבנית מסאטמער שביתה היה בית גדול להכנסת אורחים פידוע

השחיטה בויליאמסבורג ליד הארטפארד קאנטיקעט התקיימה מידי שבוע ביום רביעי משעה 6:30 עד שעה 11:30 בצהריים. היה זה באחד הפעמים, בשעה 11:15 באמצע השחיטה, אני שומע שוחט מבני ביתו של הרבי צועק, הוציאו חליף חדש, נגשים לשחוט לרבנית

כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו וכו', עיין שם.

ונסיים בדברי הגאון שר התורה מוה"ר שלמה קלוגער זצ"ל, שכתב בספרו "טוב טעם ודעת" חלק א' בפתחי שערים, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו מהשחיטה, וזה לשון קדשו: "ללמד דעת לדורות אולי יודמן עוד למעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים החכמה תחי' בעליה בשני עולמות. והלאי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מיום שביערת הרעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויבך ה', ועלינו יערה רוח ממרום", עד כאן לשונו.

ובודאי אם היו מכשולים תחת מלכות בית דוד כנ"ל, בזמן שצדיקים היו שולטים ולא היה עולם של הפקר, ואם נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו של המהרש"ל ז"ל ושאר גדולים שבימיו, וכן בדורות שאחר כך תחת הנהגת גדולי עולם כמבואר לעיל, וכל ההמון חרד בלי הפקרות, למה לא יוכלו להמצא מכשולות גם בימי מרן מסאטמאר זצ"ל בלי ידיעתו בעולם של הפקר שבמדינת אמריקה, מקום זייפנים ורמאים וקלים וריקים אשר אין לשום אדם שליטה עליהם ומי יאמר להם מה תעשה, ויכול להיות שלא ידע מרן ז"ל עם מי יש לו עסקים, וכמו שהיה זה מציאות אצל משה רבינו ע"ה.

ועיין בקונטרס "דרכי חיים" להר"ר רפאל ז"ל, משמש בקודש אצל מרן הקדוש בעל דברי חיים זי"ע, והקונטרס מפורסם לאמיתי (וידוע שגם הגה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע היה מעיין בו לפעמים) ובסופו מספר על מכשול בענין החלב תחת הנהגתו של הדברי חיים ובית דינו, אבל נחרדו תיכף לתקן המכשול.

וכבר הזהיר החפץ חיים זצ"ל בספרו "דבר בעתו" וזה לשונו: ומה מאד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה, היה יכול להסתלק מכל אלו הדינים, ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בערבות גדולה לכמה עשרות אלפים דינרים, אפילו נתערבו אתו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו כשמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא שכהיום נתרבה מאוד ענין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כזיתים של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמקום אחד וכו' וכו'. וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזרוז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו של קדושת המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתרשלו, בודאי עיקר האשמה תהיה עליהם, וכדאיתא בתנא דבי אליהו, כל מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר,

מסאטמער. פֿרסו ניר על הדלפֿק וזה היה סימן שמכאן כל העופות מיעדים לרבנית מסאטמר.

תארת לעצמי שהשוחטים ששוחטים מ-1000 עד 1500 עופות לשעה ואינם מורטים נוצות הצואר, ושוחטים שוחט אחד בדרסא אחת ושוחט אחר בהובאה אחת ובהגרמה וכו', ישחטו לרבנית בצורה אחרת, ביראת שמים יתרה ויקפידו יותר על הגרמות וכדומה, אך אני מביט וחשכו עיני, ממשיכים לשחוט באותו אופן, מאוס לא השתנה, רק מה, נטלו חליף חדש. שוחטים עם הגרמות בדרסא ואין מורטים הנוצות.

ועתה רבותי תבינו מעט שכאשר נותנים לבית הרבנית עופות כה רבים, בפרט בעבור ההכנסת אורחים הרבנית שהרבנית היתה מנהיגה ומנהיגה עדין, וקבלו בחנם לעובדי הישיבה וכדו', וכך קבלו מהקצב אלפי עופות כל שנה, כידוע. אפשר להבין מדוע היה הקצב כה מקרב לרבנו זכר צדיק לברכה.

הרבי מסאטמער בעצמו ברר, שבנטילת כספים מהציונים שיך כח הפועל בנפעל. כל שכן באכל הנתן בחנם, בטוח שיך כח הפועל בנפעל, כפי שהגמרא אומרת במסכת חלין אצל עובדיה (עין שם). גם במסכת גיטין, מספרת הגמרא כדלהלן: עבדי ריש גלותא היו מצערים את רב עמרם חסידא, העבדים השפיכו אותו פעם על השלג, למחרת שאלוהו: "מה חפץ הנך שנביא?" חשב רב עמרם, כל מה שאבקש מהם יעשו ההפך, אבקש את ההפך ואקבל רצוני, ואמר להם שחפץ בבשר אדם כחוש צלוי על גחלים, ויין מהול במים רבים. הביאו לו העבדים בשר שמן צלוי על גחלים, ויין צלול ללא מים. ושמעה ילתא, אשת רב נחמן, את מה שעשו לרב עמרם, וצוטה שיביאו לו אמבטיה חמה ושיותירו אותו לעמוד בה עד שמי האמבטיה האדימו כדם, שיצא מהימנו זעה מהבשר השמן שאכל והיין ששתה, ונראה על גופו בהרות לבנות.

בישראל שמינא אגומרי וחמרא חייא, שמעה ילתא (אשת רב נחמן, והיתה בת הנשיא ואשת אב בית דין וחשובה, כדאמרין בהעור והרוטב דרב נחמן תחניה דבי נשיאה הוה) ומעיילא ליה לבי מסותא (מרחץ) ומוקמא ליה במיא דבי מסותא עד דמהפכי (מתהפכים) מחמת זיעה אדומה היוצא ממנו על ידי בשרא שמינא וחמרא חייא) מיה דבי מסותא והווי דמא וקאי בישריה פשיטי (בהרות עגולות) פשיטי.

ב. רב עמרם חסידא כי הווי מצערי ליה בי ריש גלותא הווי מגנו ליה אתלגא (דרך לאחוז לו חולה מחמת צנה כמפורש שם בגמרא ורפואתו בשרא שמינא אגומרא וחמרא חייא, פירוש בלא מזיגת מים כמבואר שם בגמרא). למחר אמרו ליה מאי ניחא ליה למר דלייתו ליה, אמר הגי כל דאמינא להו מיפך אפכי. אמר להו בישראל סומקא (כחוש) אגומרא וחמרא מרקא (מוזוג במים הרבה). אייתו ליה אינהו

רב יוסף, כְּשֶׁהָיָה קָר לֹו הָיָה מְתַעֶסֶק בְּרִיחִים כְּדִי שְׂתַחַמֵּם וַיִּזְעַ. רַב שֶׁשֶׁת הָיָה נוֹשֵׂא עַל גְּבִיּוֹ קוֹרוֹת וּמִשְׁאוֹת עַד שֶׁהִזְעַ. רַב שֶׁשֶׁת הָיָה אוֹמֵר: "גְּדוּלָּה מְלֹאכָה שְׂמַחֲמַמַּת אֶת בְּעָלֶיהָ".

פַּעַם אַחַת שָׁאֵל הָרִישׁ גְּלוּתָא אֶת רַב שֶׁשֶׁת: "מִדּוּעַ אֵינְכֶם סוֹעֲדִים אֶצְלָנוּ" עֲנֶה לוֹ רַב שֶׁשֶׁת: "כִּי אֵין לָכֶם עֲבָדִים נְאֻמָּנִים, וְהֵם עֲלוּלִים לִהְיוֹת חֲשׂוּדִים בְּאַבְר מִן הַחַי", אָמַר הָרִישׁ גְּלוּתָא לְרַב שֶׁשֶׁת: "וּמִי אָמַר לָכֶם שֶׁכֶּךָ יַעֲשׂוּ עֲבָדִי?"

הַיָּשִׁיב רַב שֶׁשֶׁת, אֶרְאֶה לָךְ הַדְּבָרִים שְׂאֻמְרָתִי. אָמַר רַב שֶׁשֶׁת לְעַבְדּוֹ: "לָךְ וְהָבֵא לִי רֶגֶל בְּהֶמָּה הַמִּנְחַת אֶצְל הָרִישׁ גְּלוּתָא" וְהָשִׁיג הָעַבֵּד. אַחֵר כֶּךָ צִוָּה רַב שֶׁשֶׁת לְעַבְדִּי הָרִישׁ גְּלוּתָא, חֲתָכוּ אֶת הַבְּהֶמָּה וְהִבְיָאוּ אֶת כָּל הַחֲלָקִים לְכָאן וְהִרְפִּיכוּ אוֹתוֹ כְּבִרְאשׁוֹנָה. הָשִׁיגוּ הָעַבְדִּים ג' רִגְלִים וְהִנִּיחוּ לְפָנֵי רַב שֶׁשֶׁת. שָׁאֵלם הָרִישׁ גְּלוּתָא: "הֵי שֶׁ לְבֶהֱמָה ג' רִגְלִים בְּלֶבֶד?" הִלְכוּ הָעַבְדִּים, חֲתָכוּ רֶגֶל מִבְּהֶמָּה חַיָּה, וְהִבְיָאוּ לְפָנֵי רַב שֶׁשֶׁת. אָמַר רַב שֶׁשֶׁת לְעַבְדּוֹ: "הִנֵּחַ כָּאן גַּם אֶת הָרֶגֶל שֶׁהִבֵּאתָ" וְהִנִּיחַ, פָּנָה רַב שֶׁשֶׁת אֶל הָעַבְדִּים וּשְׁאֵלם: "הֵאֵם לְבֶהֱמָה ה' רִגְלִים?" וְהוֹכַח שְׂאִי אֶפְשָׁר לְסַמְךָ עֲלֵיהֶם בְּעִנְיָנִי כְּשִׁרוֹת.

אָמַר הָרִישׁ גְּלוּתָא לְרַב שֶׁשֶׁת: "אִם אֵינְכֶם חֲפָצִים לְסַעַד אֶצְלָנוּ בְּגִלְל הָעַבְדִּים, יְכִינּוּ הָעַבְדִּים אֶת הַסְּעוּדָה בְּפָנֵי הָעַבְדִּים שְׁלָכֶם וַיֵּרְאוּ שְׂזָה כְּשֶׁר וְכֶךָ תוֹכְלוּ לְאָכּוֹל כָּאן". אָמַר רַב שֶׁשֶׁת: "בְּסֻדָּר אוֹכֵל". עָרְכוּ לְפָנָיו שְׁלַחַן וְהִנִּיחוּ לוֹ בְּשֶׁר עִם עֶצֶם קֶטָן, כִּי רַב שֶׁשֶׁת הָיָה סָגִי נְהוּר, וְחָשְׁבוּ שֶׁלֹא יֵרָאֵנוּ וַיַּחֲנֹק, אֵךְ רַב שֶׁשֶׁת מָשַׁשׁ אֶת הַבְּשָׂר וְהִרְגִּישׁ וּמִצָּא הָעֶצֶם, נָטַל אֶת חֲתִיכַת הַבְּשָׂר וַעֲטָפוֹ בְּמִטְפַּחְתּוֹ. לְאַחֵר מִכֵּיז כְּשֶׁסִּימּוֹ

מעלמא אוטיבי קמיה אמר ליה לשמעיה
אותביה נמי להך דידך אותבה אמר להו האי
בת חמש רגלים הוא? אמר ליה אי הכי [משום
דחשידי הוא] ליעבדו קמיה דמר [כלומר קמיה
שמעיה דמר יסדרו המאכל בהיתר] וליכול
אמר ליה לחיי קריבו תכא [שולחן] קמיה
ואייתו קמיה בישראל ואותיבו קמיה וריסתנא
דחנקא חמתא [עצם קטן שעל כף הירך שאדם
בולעו ונחנק משום דרב ששת סגי נהור הוא
ולא יראנו ויאכל ויחנק] גששיה ושקלה כרכה
בסודריה [מששה והרגיש באותו עצם שקל כל
החתיכה וכרכה בסודריה]
ד. לבתר דאכיל אמרי ליה [לריש גלותא] איגניב

ג. רב יוסף איצסק (מתעסק) בריחא (כדי שיתחמם
ויזיע), רב ששת איצסק בכשורי (לשאת קורות
ומשאות), אמר גדולה מלאכה שמחממת את
בעליה.
אמר ליה ריש גלותא לרב ששת מ"ט לא סעיד
מר גבן, אמר ליה דלא מעלו עבדי דחשידי
אאבר מן החי, אמר ליה מי יימר אמר ליה
השתא מחוינא לך אמר ליה לשמעיה זיל גנוב
אייתי לי חדא כרעא מחיותא אייתי ליה אמר
להו אהדמו לי הדמי דחיותא [סדרו לפני נתחי
הבהמה לנתחיה כלומר ערכו הנתחים] אייתו
תלת כרעי אוטיבי קמיה אמר להו [ריש גלותא]
הא בעלת ג' רגלים הוא? פסיק אייתי חדא

לֹאֲכֹל אָמְרוּ לְרַב שֵׁשֶׁת, נִגְנֵב לָנוּ כּוֹס כֶּסֶף, שָׂרְאוּ אוֹתוֹ מִטְמִין מִשְׁהוּ בְּאֻמַּתְחָתוֹ, וְלֹא יָדְעוּ מֶה, לָכֵן אָמְרוּ נִגְנֵב לָנוּ כּוֹס כֶּסֶף שְׂיַחֲפֹשׁוּ אֲצִלּוֹ. וְאָכֵן תּוֹךְ כְּדִי חֲפֹשׁ מִצָּאוּ אֶת נֶתַח הַבָּשָׂר, וְאָמְרוּ לְרִישׁ גְּלוּתָא עֲתָה רוּאִים אָנוּ שֶׁהוּא לֹא רָצָה לְסַעַד אֲצִלָּנוּ, אֲלֵא רָצָה לְצַעַר אוֹתָנוּ. אָמַר רַב שֵׁשֶׁת: "אֲכַלְתִּי, אֲךָ טַעַמְתִּי מִהַבָּשָׂר וְהָיָה זֶה מִבְּהֵמָה חוּלָה, בַּעֲלַת שְׁחִין". אָמְרוּ הָעֶבְדִּים: "לֹא שִׁחַטְנוּ הַיּוֹם בְּהֵמָה חוּלָה בַּעֲלַת שְׁחִין". אָמַר רַב שֵׁשֶׁת: "בְּדִקּוֹ הַמָּקוֹם שֶׁחֲתַכְתֶּם אֶת נֶתַח הַבָּשָׂר שֶׁנִּתְתָּם לִי, שָׂרַב חֲסִדָּא אָמַר כְּשִׁמוּצָאִים כְּתָם שְׁחֹר בַּעֲוֹר לִבָּן אוֹ כְּתָם לִבָּן בַּעֲוֹר שְׁחֹר הוּא סִימֵן לְמַכָּה וְצָבַע הָעוֹר מִשְׁתַּנָּה". בְּדִקּוֹ וּמִצָּאוּ כְּמוֹ שָׂרַב שֵׁשֶׁת אָמַר.

בְּצִיאת רַב שֵׁשֶׁת חֲפְרוּ הָעֶבְדִּים בּוֹר שִׁיפּוֹל בּוֹ, וְכִסּוּהוּ בַּמַּחְצֶלֶת שֶׁלֹּא יִבְחִין, וְאָמְרוּ לוֹ, בּוֹ נוֹלִיכֶךָ לְמִנוּחָה. הֵלֵךְ רַב חֲסִדָּא מֵאַחֲרֵי רַב שֵׁשֶׁת וְהִשְׁתַּעַל, כִּי רַב חֲסִדָּא הִבִּין שֶׁטְמָנוּ לוֹ מוֹקֵשׁ. פָּנָה רַב שֵׁשֶׁת לִילָד: "פֶּסֶק לִי פֶסוּקָה" אָמַר לוֹ: שְׁמוּאֵל אָמַר לַעֲשֶׂהָאֵל "נִטָּה לָךְ עַל יְמִינְךָ אוֹ עַל שְׁמָאלְךָ". שָׁאֵל רַב שֵׁשֶׁת לַעֲבֹדוֹ: "מֶה הֵנָּה רוּאָה" אָמַר: "רוּאָה אָנִי מַחְצֶלֶת" אָמַר לוֹ: "חֲזוֹר מַעֲלִיָּה לְיָמִין אוֹ עַל שְׁמָאל" שָׁאֵל רַב חֲסִדָּא אֶת רַב שֵׁשֶׁת: "מִנֵּין יָדַעְתָּ לֹא לַצַּעַד עַל הַמַּחְצֶלֶת"? הָשִׁיב רַב שֵׁשֶׁת: "רֹאשִׁית, הִשְׁתַּעַלְתָּ הִרְבָּה, הִבְנִיתִי שֵׁשׁ דְּבָרִים בְּגוֹי. שְׁנִית, הֵילֵד אָמַר לִי פֶסוּק שֵׁשׁ לַצַּעַד עַל יָמִין אוֹ עַל שְׁמָאל. שְׁלִישִׁית, הָעֶבְדִּים אֵינָם נֶאֱמָנִים וְחֲשַׁדְתִּי שְׁמָא יִטְמִינוּ לִי מוֹקֵשׁ בְּדִרְךָ".

הַרְבֵּי מִסַּאטְמָר, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ. רָאָה הַכֹּל מִקְדָּם וְצָוָה לְהַכְנִים בַּתְּקִנּוֹת שֶׁל הַתְּאֻחָדוֹת הַרְבָּנִים, שֶׁלֹּא יִתְּנוּ שׁוֹם הַשְּׁגָחוֹת, כִּיּוֹן שִׁידַע שְׁכֶסֶף "מְטֵהר מִמְּזֻרִים", אֲךָ רוּאִים שֶׁמַּעֲשֶׂה בַּעַל דְּבָר הַצְּלִיחַ לְרִמּוֹת אֶת הַרְבֵּי עַם הַהֶכְשָׁרִים שֶׁל הַהִתְאֻחָדוֹת עַל הַשְּׁחִטָּה וְעַל מֵאוֹת הַכְּשָׁרִים.

קא נפיק כרו לי בירא (חפרו גומץ שיפול בו) ושדו ליה צפיתא עילויה (השליכו מחצלת על פי הבור כדי שלא יבין מושבו) ואמרו ליה ליתי מר לינח (לשכב במושבו) נחר ליה רב חסדא (עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו) אמר ליה (רב ששת) לינוקא פסוק לי פסוקין אמר ליה (ש"ב ב) נטה לך על ימינך או על שמאל (פסוק הוא בעשהאל), אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפתא דשדיא אמר ליה הדר מינה (חזור מעליה לימין או לשמאל) לבתר דנפק אמר ליה רב חסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא דנחר לי מר ועוד דפסק לי ינוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו.

לן כסא דכספא (שהיו רואים אותו כורך בסודריה ורוצים לבדוק מהו) בהדי דקא מעייני ואתי אשכחיה דכרוכה בסודריה [אמר] (אמרי) ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לצעורן אמר להו אנא מיכל אכלי (וטעמו טעמתי) וטעמי ביה טעמא דחיוורא (בשר בעלת שחין), אמרי ליה חיוורא לא עביד לן האידנא (לא שחטנו היום בהמה בעלת שחין), אמר להו בדקו בדוכתיה (בעור [היו בודקין] במקום ריסתא זו בכף הירך ותמצאנו בעור שהוא לבן) דאמר רב חסדא אוכמא בחיוורא וחיוורא באוכמא לקותא היא (טלוי לבן בעור שחור לקותא היה שם בבשר ונהפך העור ללבן), בדוק אשכחיה, כי

פִּיצֵד וְלָמָּה הוֹלִיכוּ יוֹשְׁבֵי בֵיתוֹ שֶׁל הָרָבִי מִסַּטְמָר, זָכָר צָדִיק לְבָרָכָה, שִׁיאוֹת לְהִסָּכִים שֶׁהִתְאַחֲדוֹת הָרַבָּנִים יִתְּנוּ הַכְּשָׁרִים עַל מֵאוֹת מוֹצְרִים, וְחָלָב בְּתוֹכָם, שֶׁהִיא מְלַכְתְּחֻלָּה נֶגֶד רְצוֹנוֹ.

וְכִיצַד צִוָּה הָרָבִי מִסַּטְמָר לְהָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין שִׁיעֲזוֹב אֶת כָּל מַעֲרַכַת הַמְּלַחְמָה עַל כִּשְׁרוֹת מַעַל כָּל אַמְרִיקָה?

הָרָבִי מִסַּטְמָר הָרִי הָיָה כָּל יָמָיו קִנְאִי בְּכָל עֲנִינֵי הַיְּהוּדוֹת, וְכִיצַד אָרַע הַדָּבָר הַנּוֹרָא כָּל כָּךְ.

הַתְּרוּיָן הוּא:

יוֹשְׁבֵי בֵיתוֹ סָפְרוּ לְרָבִי עַל וַעַד הַכִּשְׁרוֹת שֶׁהִקִּימוּ הַצִּיּוֹנִים בְּרֹאשׁ עִם הָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין, וְחִפְצִים לְהַחֲרִיב אֶת הַיְּהוּדוֹת, וְאֵין כָּל בְּרִירָה מְלֻכָּד שֶׁהִתְאַחֲדוֹת הָרַבָּנִים יִסְדּוּ בֵית דִּין מִיָּחָד לְעֲנִינֵי כִשְׁרוֹת.

וְהַמְשָׁרְתִּים יָדְעוּ שֶׁכְּשֶׁבְּעֲנִינֵי צִיּוֹנוֹת עֲסָקִינָן, לֹא שִׁיךְ אַחֲרַת, שְׁגִרְוֹעַ יוֹתֵר מִעֲבוּדָה זָרָה, וּבִכְנֶפֶשׁוֹ שֶׁל הָרָבִי הַדָּבָר. מִמִּילָא יִסּוּד בֵּית הַדִּין הַמִּיָּחָד הָיָה אֶת הַצֵּלָת הַכָּלָל, לְמִרוֹת שְׂאֵחַד הַתְּקִנּוֹת שֶׁל הָרָבִי בִּשְׁעַת יִסּוּד הַתְּאַחֲדוֹת הָרַבָּנִים הָיְתָה, שֶׁלֹּא יִתְּנוּ הַשְּׁגָחוֹת, שְׂאֵם לֹא כֵּן, יִהְיֶה לָהֶם פָּנִים כְּאַגּוּדַת הָרַבָּנִים.

רְאִיתִי אֶת הַפְּרוֹטוֹקוֹל שֶׁל הַתְּאַחֲדוֹת הָרַבָּנִים שֶׁל הַגָּאוֹן הַצָּדִיק ר' אַבְרָהָם מֵאִיר אִיזְרָאֵל זָכָר צָדִיק לְבָרָכָה, בַּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "יִלְקוּט הַמֵּאִירִי" עַל הַש"ס, וְשִׁאלוֹת וְתַשׁוּבוֹת "וַיַּעַן אַבְרָהָם" עַל ד' חֻלְקֵי שִׁלְחַן עֲרוּךְ, וְכֵן מִנַּח הַפְּרוֹטוֹקוֹל אֲצֵל כְּבוֹד קְדוּשַׁת הָרֵב מִקְּאֲשׁוּי.

אוֹתוֹ הַדָּבָר חֲזַר עַל עֲצָמוֹ כְּמָה שְׁנַיִם לְאַחַר מִכָּן, כְּשׁוֹעֵד הַכִּשְׁרוֹת יֵצֵא נֶגֶד הַשְּׁחִיטָה וְהַטִּילוֹ דְּפִי בְּשַׁחֲטֵת ה' א-י", וְרָשְׁמוֹ אֶת כָּל אוֹפְנֵי הַשְּׁחִיטָה גַם שֶׁל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ וְאַחֲרֵי שְׁנִסּוֹ בְּכָל אֲמָצְעֵי הַטְּרוֹר וְכו', בַּחֲסֵר בְּרִירָה נֶאֱלָצוּ לְקָרָא לְהָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין אֶל הָרָבִי מִסַּטְמָר, וְהָרָבִי צִוָּה עָלָיו לַעֲזוֹב אֶת וַעַד הַכִּשְׁרוֹת, כְּשֶׁהָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין שָׂאֵל הֵיטְכֵן? מֵאֲכִילִים טְרָפוֹת בְּכָל אַמְרִיקָה, מִי יִלְחֵם מוֹלֵם, מִי יִתֵּן אֶת הַכִּשְׁרוֹת, רַבָּנִים יִרְאִים עוֹסְקִים עִמָּנוּ כְּמוֹ הָרֵב מִפֶּאֶפֶא וְהָרֵב מִקְּאֲשׁוּי?

עֲנָה הָרָבִי שִׁישׁ לְרֹאוֹת לְתֵקֵן בְּצִנְעָה, כִּי תִקּוֹן בְּפִרְהֶסִיָּא מַחְלִישׁ אֶת הַיְּהוּדוֹת וּמוֹנֵעַ אֶת הַמְּלַחְמָה נֶגֶד הַצִּיּוֹנוֹת. אָמַר הָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין אִם הָרָבִי נוֹטֵל עָלָיו הַכָּל בְּאַחֲרִיּוֹת אִישִׁית, עוֹזֵב אֲנִי אֶת הַכָּל. וְאָכֵן הָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין עוֹזֵב אֶת וַעַד הַכִּשְׁרוֹת, אֵךְ הַמְּדִרִיךְ שִׁיֵּצֵא בְּקִבְעוֹת הַמְּשִׁיךְ וַיֵּצֵא בְּסִדְרָה שֶׁל 14 קוֹנְטְרָסִים נוֹסְפִים, לֹא הַשְּׁגָחַת הָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין רַק הָיָה רָשׁוּם בְּהִתִּיּוֹדוֹת הָרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין.

יַעֲתָה רַבּוּתִי הִבִּינוּ בַּעֲצָמְכֶם פִּיצֵד הַצְלִיחוּ לְהוֹלִיךְ אֶת הָרֶב שְׁלֹא הִרְגִישׁ טוֹב. הוּא יָדַע וְהִבִּין הֵיטֵב אֶת הַנֶּאֱמָר לוֹ, רַק כָּל זֹאת נַעֲשֶׂה בַּעֲקֻבוֹת יוֹשְׁבֵי בֵיתוֹ שֶׁהִטְעוּ אוֹתוֹ וְעִנּוּ אוֹתוֹ שָׁנִים רַבּוֹת.

שְׁנֵי שׁוֹחֲטִים נוֹטְלִים לְבֵתָם מִדֵּי שְׁבוּעַ מִשְׁכָּרֶת מְכַבֶּדֶת מֵהָאִטְלִיז שֶׁל סַטְמֶעַר.

יְדוּעַ שֶׁהָרֶב מִסַּטְמֶעַר שְׁלִיט"א בִּשְׁעָה שֶׁהוֹעֲבֵרָה לִידוֹ הַמְּלוּכָה, עֵינָּ בְּכָל הַסְּפָרִים עַד הַגִּיעוּ לְאִטְלִיז שֶׁל סַטְמֶעַר וְרָאָה שְׁנֵי שׁוֹחֲטִים הַנוֹטְלִים לְבֵיתָם מִדֵּי שְׁבוּעַ מֵהָאִטְלִיז צ'קִים מְכַבְּדִים, בְּמִשְׁךְ שָׁנִים פְּרִסְמוֹ שֶׁהַהֲכָנָסוֹת הָעֲנֻקִּיּוֹת תּוֹמְכוֹת בְּמוֹסְדוֹת הָרֶבִי.

וְלִפְנֵי כֵן הִדְפִּיסוּ אֶת צוּרֵי הָרֶבִי לְקִנּוֹת דּוֹקָא שֵׁם, כָּל זֶה הָיָה שֶׁקֶר וְכָזָב. כָּל הַכְּסָפִים נִכְנָסוּ הַיָּשָׁר לְכִיסִּים פְּרִטִּיִּים. הַכְרִיזוּ וְהוּא צֶעֶק, מֵאִי מִשְׁמַע דְּבִשׁ? רְצוֹנִי בְּדָבָשׁ (וְזֶה יְדוּעַ לְכָלל סַטְמֶעַר) ... זֶה לֹא אֲכַפֵּת לִי כָּלֵל.

מַה עָשׂוּ שְׂתָפִים שֶׁל עֲמֶלֶק?

הוֹלִיכּוֹ שׁוֹלָל צָבוֹר יְהוּדִים בְּנִבִּילוֹת וְעוֹפוֹת טְרָפוֹת, הַחֲלִיפּוֹ "פְּלֶאמְבֶּעס", בְּגִנוּד לְרְצוֹנָם שֶׁל יְהוּדִים יְרֵאִים וְשְׁלָמִים, שֶׁחֲפָצִים לֶאֱכֹל בָּשָׂר כָּשֶׁר וְסִמְכוֹ עַל הָרֶבִי מִסַּטְמֶעַר שֶׁצִּוְּהָ לְקִנּוֹת בָּשָׂר בְּאִטְלִיז שְׁלוֹ.

הַסְּפּוֹר שֶׁל הָעִיר קָרָאקָא חוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ בְּאִטְלִיזִים שֶׁל סַטְמֶעַר, וּבִחְנוּיּוֹת הָאֲחֵרוֹת "מִשְׁלָנוּ".

כְּמוֹ שֶׁאֶחָד הַשׁוֹתָפִים סוֹבֵב בַּשְּׁחִיטָה בְּאוֹרְטֶפוֹד שֵׁם שֶׁחֲטוּ כ־13000 עוֹפוֹת מִדֵּי שְׁבוּעַ (כ־4 וְחֲצִי שָׁעוֹת שְׁנֵי שׁוֹחֲטִים בְּלִבָּד) וְכְמוֹכֵן הָעוֹפוֹת בְּאוֹרְטֶפוֹד עָלוּ כְּמַעַט חֲצִי מִחִיר מִהָעוֹפוֹת ב־"נֶאֱרֵט 4".

מַה עָשׂוּ הַשׁוֹתָפִים שֶׁל עֲמֶלֶק?

הִבִּיאוּ לְאִטְלִיז שֶׁל סַטְמֶעַר אֶת אוֹתָם הָעוֹפוֹת מֵאֵרֶטפֶּאֶרֶד, קָרְעוּ אֶת הַפְּלֶאמְבֶּעס מֵהָרֶב מִבְּאִטְעַר, וְהִדְבִּיקוּ תַּחְתָּם פְּלֶאמְבֶּעס שֶׁל הַתְּאֲחָדוֹת הָרֶבִנִּים, (כְּנֻזָּר לְעִיל, נִתְּנוּ הַתְּאֲחָדוֹת הַכָּשֶׁר רַק עַל הַשְּׁחִיטָה שֶׁל נֶאֱרֵט 4). כִּךְ סוֹבְבוּ שָׁנִים רַבּוֹת, עַד שֶׁבִּאֲחַת הַפְּעָמִים שֶׁכָּחוּ לְהוֹרִיד אֶת הַפְּלֶאמְבֶּעס, וְשָׁלְחוּ לָהֶם אֶת הָעוֹפוֹת עִם הַפְּלֶאמְבֶּעס מֵאֵרֶטפֶּאֶרֶד (מִפְּעֵל כָּשֶׁר בְּעֶסֶט) וּמִכָּרִים שְׁאֵלוֹנִי, מַה מִּשְׁמַעוֹת הִדְבָּר?

וְהַסְּפָרֶתִי, אִם תֵּרְאוּ עוֹר קָרוּעַ בְּכַנָּף אֶחָד וּבְכַנָּף הַשְּׁנִי פְּלֶאמְבֶּע, סִמָּן הוּא שֶׁהָעוֹף נִשְׁחַט בְּמָקוֹם אַחֵר וְהַחֲלִיפּוֹ אֶת הַפְּלֶאמְבֶּע.

יצויתי עליהם שיפרסמו את הספור הנורא בדיוק לפרטיו, עד שכלל הצביר נודע מהספור השלם, כיצד רמו אותם שנים רבות.

בידוע שחטו שוחטים מסתמים בארטפארד מ-1200 ומעלה, כפי שפורסם אז המכתב הידוע מהרב מסאטמער שליט"א, (משה טייטלבוים זצ"ל), ובעל מכשיר נוסף, שכבר אינו בין החיים.

מהו המכתב האמתי? (תחליטו!)

נאלין הנני לומר בהדגשה, ר' צבי דוד, שבדורנו מסגלים הרבנים, בפרט הרבנים המכשירים של סאטמער, לפרסם מכתבים ומודעות לא רק שקרים ברורים, אלא גם מכתבים הסותרים אחד את השני. לדגמא המכתב הנ"ל ששני רבנים מכשירים התרו על אחריותם לשחוט 900 עופות לשעה, ומתו לו לשוחט אחד בלבד, לשחוט, אם ביכלתו, 1200 עופות, לשעה. (אדרבא ברו אצל השוחטים...), לאחר מכן, 12 שנים מאחר יותר, נכתבה מודעה על ידי "התאחדות" בעתון "דער איד" שיצא קול רגון ששוחט אחד שוחט 1000 עד 1500 עופות בשעה, וכל הרבנים חותמים שאין מציאות בשום אופן בעולם לשוחט אחד לשחוט יותר מ-600 עופות בשעה.

עתה, עולם הקוראים את העתון "דער איד", חושבים לעצמם, אם 10 רבנים יראים, גדולי ישראל חותמים, מדוע לא להאמין?

אה, את האמת נתן לראות על ידי הדיווח של הנשיא, המראה באפן מדיק כמה שחטו כל יום, חדש, שנה, שהדפסתי מזמן בעתון וברבים, גם תוכלו לשאול כל שוחט של א-י, הוא יגיד לכם את האמת, וכן תוכלו לברר אצל 600 הגויים שעובדים במקומות שחיטה גדולים, כל גוי פשוט יגיד את האמת. רק הרבנים, למען כסף וכבוד, מנהיגים את כל כלל ישראל כצאן לטבח.

(לגבי המכתב מהבית דין של ירושלים, עין בספר עמק הבכא פרק ב' ופרק ג' באריכות).

מעשה ב'

מרמים את האדמו"ר מסאטמור בכבודו ובעצמו

האדמו"ר מסאטמור זצוק"ל (יואל טייטלבוים זצ"ל), הזמין אליו אספה, ונטלו ידיהם לסעודה, ונתנו לאכול עוף צלוי, בסעודה השתתף היועץ הראשי של האדמו"ר מסאטמור, הרב מקוויאשד שליט"א, (זצ"ל) המתגורר כיום בפארעסט הילס (בגלל הספור שנכתב בהמשך).

הָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד אֵינוֹ נוֹגֵעַ בְּעוֹפוֹת, יֵשֵׁב לִידוֹ רַב מְזֻקְנֵי הַדּוֹר, פּוֹסֵק גְּדוֹל וְשׁוֹאֵלוֹ הֵיתֵכֵן, אֵינָהּ אוֹכֵל אֶצֶל הָרַבִּי בְּבֵיתוֹ?

עֲנָה הָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד שֶׁהַעוֹפוֹת הֵם הָרִי שְׁחוּטֵי חוּץ, שְׁאֵנִי בַּעֲצָמֵי חֲתָמָתִי אֶסּוּר עַל זֶה, וְאַף הָרַבִּי 20 גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל נוֹסְפִים אֶסְרוּ אוֹתָם, וְאַתָּם רוֹצִים שְׁאֲטֵעַם מֵהֶם?

הָרַב הָאֲחֵר לֹא יָכַל לְהִתְאַפֵּק, אַחֵר שֶׁהוּא גַם לֹא אָכַל, סֵפֶר לְרַבִּי מִסָּאטְמֶר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ, שֶׁהַעוֹפוֹת שֶׁנִּתְּנוּ הֵם שְׁחוּטֵי חוּץ.

הָרַבִּי מִסָּאטְמֶר שָׁלַח לְקַרְא לְאַחַד הַמְּנַהֲלִים, שְׁאֵינוֹ בֵּין הַחַיִּים כִּיּוֹם, וְשׁוֹאֵלוֹ הֵיתֵכֵן?

הַמְּנַהֵל הַעֲמִיד פָּנִים כָּאֵלוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מְאוּמָּה, וְשָׁאַל אֶת הָרַבִּי מִנֵּין לְרַבִּי שֶׁהַעוֹפוֹת הֵיוּ עוֹפוֹת אֵלּוּ, עֲנָה הָרַבִּי שֶׁרַב פְּלוֹנִי זֶה אָמַר לִי בְּשֵׁם הָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד.

מִיָּד הִתְקַשֵּׁר הַמְּנַהֵל לְרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד וְאָמַר לוֹ הֵיתֵכֵן אַתָּה סֵפֶרֶת לְרַבִּי? עֲנָה הָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד הֵיתֵכֵן שֶׁהַכִּנְסֶת בְּבֵית הָרַבִּי שְׁחוּטֵי חוּץ, עֲנָה הַמְּנַהֵל שְׁאֵת זֶה קִבְּלוּ בְּחֻמָּם מֵרֹאשֵׁי הַקְּצָצִים (שֶׁחָפְזוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק).

מעשה ג'

אֵיךְ קִבְּלוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה מְעִרִיצִים לַחֲנוּת הַבֶּשֶׂר

וְוִינִישְׁטָאק נִכְנָס לְבוֹרְסָה, כָּל הַשּׁוֹחֲטִים וְהַעוֹבְדִים הַכְּנִיסוּ הַרְבֵּה כֶּסֶף לְתוֹךְ הָעֵסֶק וְהַשּׁוֹחֲטִים עָבְדוּ בְּכָל כַּחוֹתֵיהֶם לְעוֹד בְּבִנְיַת הָעֵסֶק.

אַחַד הַשּׁוֹחֲטִים אָמַר עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא הַכְּנִיס חֲצִי מֵהַכֶּסֶף בְּשַׁעַת יְסוֹד הַשְּׁחִיטָה וְגַם הַסְּבִיר בְּדִיוֹק אֵיךְ הוּא הָקִים אֶת כָּל הָעֵסֶק וְזֶה מְאֹד דוּמָה לְסִפּוֹר שֶׁהִתְרַחַשׁ בַּקְּרָאקָא.

בְּעֵת שֶׁנִּסְעָתִי עִם הַשּׁוֹחֲטִים לְשַׁחוּט שְׁמַעְתִּי שְׁוִינִישְׁטָאק נִכְנָס לְבוֹרְסָה, אֲנִי בְּכֻלָּל לֹא הִבְנֵיתִי אֹז מֵהוּ מְשַׁמְעוֹת הַדָּבָר הַסְּבִירוֹ לִי בְּדִיוֹק אֵיךְ הַדָּבָר עוֹבֵד וּמָה מְחִירוֹ שֶׁל מְנִיָּה אֶחָד וְהַשּׁוֹחֲטִים הִתְגָּאוּ עָלַי כְּמָה מְנִיּוֹת כָּל אֶחָד מֵהֶם קָנָה וְכֵן הַסְּבִירוֹ לִי שֶׁזֶה דָּבָר נְחוּץ כָּל מְנִיָּה שְׁקוּנִים, שֶׁכֵּן כֶּף הָעֵסֶק יִגְדֵּל וְיִתְפַּתַּח יוֹתֵר, וְכֵן הִתְחִיל מִרוּץ שְׁכָל אֶחָד יִקְנֶה מְנִיָּה, הַרְבֵּה יְהוּדִים קָנוּ אֹז מִהַבּוֹרְסָה וְכֵן קִבְּלוּ עֵסֶק הַבֶּשֶׂר כַּח בַּל יִשְׁעַר עַל יְדֵי כְּמָה מְאוֹת מְשַׁפְּחוֹת שֶׁקָּנוּ מֵהַסְּטָאק, חוּץ מִמָּה שְׁכָל אֶחָד מֵהַעוֹבְדִים הָיָה מְכַרֵּחַ לְקִנּוֹת בְּסִכּוּם מְסִים כְּשֶׁהִכְרִיחוּ אוֹתִי לְקִנּוֹת אֲמַרְתִּי שְׁאֵנִי

לומד בכולל ואני שוחט רק יום אחד בשבוע שזה כל פרנסתי ואין לי אף פרוטה מיתרת.

מעשה ד'

הרב באבד תפס שוויינשטאק שלח לקעטרינג שלו כבדים של טרפות. מעשה שהיה כך היה.

הרב באבד נתן הכשר על קעטרינג במנהטן, פעם אחת כשבא להשגיח על המקום ראה איך שהביאו כבדים שבדרך כלל היה כתוב על זה שם העסק של ווינשטאק ועכשו היה כתוב על זה שם של מפעל ידוע ששייך לנכרי, הרב באבד שואל את הנכרי מנין הבאת את הכבדים הללו ענה הנכרי שהוא הביא את זה ממפעל מסים, הרב באבד חקר את הדבר ומצא שזה מפעל נכרי רגיל, נבלות כפשוטו, רחמנא ליצלין.

הרב באבד התקשר להרב ווינשטאק שישלח לו כבדים אחרים תחת אלו שאינם עם הכשר כלל, לא היה לו אז אחרים, הרב באבד הלך אל האדמו"ר מסאטמר וספר לו את כל הספור.

הרבי שלח מיד לקרא להרב עזריאל גליק ומספר לו את כל מה ששמע מהרב באבד, עונה הרב עזריאל גליק מה הרבי לא יודע?

הרבי הסתקרון מאד מה הוא לא יודע וכך הוא מתח את הרבי עד שספר שהרב באבד עושה עכשו מפעל לכבדים, לכן הוא רוצה לפרסם שהכבדים שלנו הם טרפה וכך העסק שלו ילך טוב יותר, הרבי מתרגז, מה הרב באבד רוצה להערים עלי, זה ממש לא להאמין, ענה הרב גליק, מה לא עושים בשביל "ביזנעס".

אחרי המעשה הזה, כל רב מהתאחדות הרבנים שנכנס להאדמו"ר, ספר לו האדמו"ר איך הרב באבד רצה להערים עליו ולא הצליח לו, הרבנים שהיו בקשרי ידידות עם הרב באבד, ספרו לו את הספור והרב באבד ספר להם את הספור, עד שהתפרסם הספור להרבה רבנים זקנים.

מעשה ה'

האדמו"ר מסאטמר קורא לאסיפה 70 גדולים לאסור את פסקיו של הגאון ר' משה פיינשטיין כשהוא יצא עם התריו הגדולים נגד כמה פוסקים.

בגלל הכבדים וחלב ישראל, נצל ר' משה.

האדמו"ר מסאטמר קורא לאסיפה לצאת עם אסור (כמו חרם) נגד ר' משה פיינשטיין, בגלל התריו הידועים, ההנהלה של התאחדות

הַרְבֵּנִים הָיָה לָהֶם כֹּחַ לִכְתֹּב מִדְּעוֹת מְזִיפּוֹת לְהַעֲרִים עַל הַצָּבוּר וּלְהַתִּיר לְשַׁחוֹט 1000 עוֹפּוֹת בְּשָׁעָה וּלְהַתִּיר גַּם כֵּן חֵלֶב וְדָם (וּכְמוֹ שְׁאוּמְרִים עַל אֶחָד הַרְבֵּנִים מִהַעֲדָה הַחֲרִדִית שֶׁהָיָה נִכְנָס לְבֵית הַמִּדְרָשׁ שֶׁל סַאטְמֶר בִּירוּשָׁלַיִם וְהָיָה נֹגֵשׁ לְלוֹחַ הַמִּדְּעוֹת וְאוֹמֵר אֲנִי רוֹצֶה לִרְאוֹת עַל מָה חֲתַמְתִּי הַיּוֹם) שְׁבַעַת הָאֲסִיפָה הַיְדוּעָה שֶׁל 3 שָׁעוֹת, עַל יְדֵי הַהִקְלָטוֹת הַתְּגָלָה קְלוֹנָם בְּרַבִּים אִיךְ שֶׁהוֹלִיכּוּ שׁוֹלֵל אֶת הָאֲדָמוֹר מִסַּאטְמֶר יַחַד עִם כָּל הַיְּהוּדִים וְהָאֲכִילוּ אוֹתָם בֶּשֶׂר בַּהֲמָה עִם הַרְבֵּה סִירְכוֹת וּמִכְרוּ אֶת זֶה בְּתוֹר "גִּלְאֵט כָּשֶׁר" כָּל הַשָּׁנִים, וּכְמוֹ שְׁאָמַר הָרַב מִסַּאטְמֶר שְׁלִיט"א בְּעֶצְמוֹ לְרַבֵּנִים, שְׁמוּכָרִים לְכָל הָעִיר בֶּשֶׂר עִם סִירְכוֹת וּמִרְמִים אוֹתָם שְׁזֶה גִלְאֵט כָּשֶׁר, כִּי בִלְתִּי אֶפְשָׁרִי שִׁיְהִיָּה לָהֶם כָּל כֹּף הַרְבֵּה בֶּשֶׂר גִּלְאֵט, וְאוֹתוֹ דִּבֵּר הוּא גַם עִם הַחֵלֶב שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם הוֹדּוּ בְּרַבִּים לִפְנֵי שְׁשִׁים רַבָּנִים שִׁישׁ אֶסוּר חֵלֶב וּמִרְמִים אֶת הַצָּבוּר, וְכֹף עָשׂוּ חֶרֶם עַל הַצִּדִּיק וְקִדּוּשׁ ר' אֶהֱרֹן קֶאֱצִינְלִבּוֹיגֵן שְׁלִיט"א שְׁמוֹ שָׁמַיִם, מִמָּשׁ כְּמוֹ בַּעַת שְׁבַתִּי צָבִי יִמ"שׁ כְּמוֹ שְׁשַׁבְתִּי צָבִי הָיָה מְרַמָּה אֶת כָּל הַגְּדוֹלִים בְּשַׁעְתּוֹ, כְּמוֹ כֵּן רָמוּ הַתְּאֻחָדוֹת הַרְבֵּנִים וְכָל כַּת דִּילִיָּה אֶת הָאֲדָמוֹר וְאֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

הַרְבֵּי אֲחִזּוּ בְּאֻמָּצָה דְּרָשָׁה חֲרִיפָה נֶגֶד הַגָּאוֹן ר' מֹשֶׁה פִּינְשֵׁטִיין זצ"ל וּבְאֻמָּצָה הַדְּרָשָׁה נִכְנָס הָרַב בֵּיק וְדָפַק עַל הַשְּׁלַחֵן וְאוֹמֵר, אֲנִי רוֹצֶה לְשֹׂאוֹל שְׁלוֹשׁ שְׁאוֹלוֹת:

(1) הָאֵם אֶסוּר הַכָּבֵד אֵינוֹ כָּל כֹּף חֲמוּר, הָרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּגַעְעִים וּמִתְּפַטְמִים בְּאֶסוּרֵי טְרֵפוֹת מִמָּשׁ, הָאֵם זֶה אֵינוֹ נֶגֶד טְהוֹרָת וּקְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, הָרִי הַרְמַב"ם אוֹמֵר שְׁשַׁבְעִים אֲלֶיךָ יְהוּדִים יֵצְאוּ לְתַרְבוֹת רָעָה בְּגִין אֶסוּר נִבְלוֹת וּטְרֵפוֹת?

(2) הַחֵלֶב שֶׁבַּהֲשָׁגָה יֵשׁ לָהֶם שֶׁשָּׂה כְּפָרִים שְׁכָל אֶחָד רַחוּק מִחִבְרוֹ כָּמָה שָׁעוֹת וּבְכָל הַכְּפָרִים חוֹלְבִים אֶת הַפְּרוֹת בְּאוֹתָם שָׁעוֹת וְאִיךְ יִתְכַּן שְׁמִשְׁגִּיחַ אֶחָד יוּכַל לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַכָּל, הָאֵם לְזֹאת חֵלֶב יִשְׂרָאֵל יִקְרָא ? ! וְכֵן שָׂאֵל עוֹד שְׁאוֹלָה, וּמִיִּד הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וְכֹף לֹא יֵצֵא הָאֶסוּר נֶגֶד ר' מֹשֶׁה פִּינְשֵׁטִיין וְהוּא נִצָּל בְּזִכְרוֹתוֹ שֶׁל הָרַב בֵּיק.

בְּעֶבֶר שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת שְׁלַח הָאֲדָמוֹר מִסַּאטְמֶר לְקֶרֶא לְהָרַב בֵּיק וְאָמַר לוֹ כְּדִלְהֵלֵן:

(1) תִּדְעֵ לִּי שֶׁקִּנְסוּ אֶת ווִינְשְׁטַאק שִׁיתֵן לִישִׁיבָה קֶנֶס שֶׁל 5000 דוֹלָר כְּדִי שְׁמַכָּאן וּלְהֵלֵן יְהִיָּה הַשְּׁגָחָה חֲמוּרָה (אֲגַב אָמַר ר' לִיפָא פֶרִידְמָן שֶׁהוּא אֶף פַּעַם לֹא שָׁלַם אֶת הַכֶּסֶף לִישִׁיבָה וְהָאֲכִיל כְּדָרְכּוֹ נִבְלוֹת וּטְרֵפוֹת).

(2) עוֹד אָמַר לוֹ שֶׁהוֹסִיפוּ בַּהֲשָׁגָה שֶׁל הַחֵלֶב עוֹד שְׁנֵי מִשְׁגִּיחִים.

מעשה ו'

חמיו של הרב מקוויאשד מוויליאמסבורג, הרב שפירא זצ"ל, מעורר את האדמו"ר מסאטמר אודות הנבלות והטרפות, והאדמו"ר מסאטמר, משלחו בקולות וברקים.

מעשה שהיה כך היה.

אצל הרב מקוויאשד התפלל הראש הקהל של סאטמר, ר' יואל קליין ע"ה, היה לו אטליז של בשר, והיה קונה את הבשר שמכר אצל ווינשטאק הנ"ל, ויהי היום ור' יואל בא אל הרב מקוויאשד ומספר לו שווינשטאק שלח לו בשר טרף ללא שום פלאמבע והוא התקשר אל ווינשטאק כמה פעמים שיחליף לו, כך היה כמה פעמים.

הרב מקוויאשד קרא לחתנו וסיפר לו את הסיפור הנ"ל, וביקש ממנו שיבוא אתו אל האדמו"ר מסאטמר, החתן עונה לחתנו, הרב מקוויאשד, סבורני שלא ילך כבודו אל האדמו"ר, כי כבודו יתחרט אחר כך מאד על זה (ממה שיעשו לו שם) אמר לו הרב מקוויאשד מה, האם אינך יודע שהאדמור מסאטמר הנו צדיק הדור איך אתה בכלל מעז לחשב אחרת?

למעשה הלך הרב מקוויאשד לבדו אל האדמור ונכנס אל האדמור וספר לו את כל הספור קפץ האדמור מתוך כעס גדול ואמר לו אתה מעז לדבר על השחיטה המהדרת שלנו, באירופה לא היתה שחיטה מהדרת כמו שיש לנו (כמובן שכך ספרו לאדמור ידידיו השוחטים והשתפים, הרבנים והמקורבים, והאדמור האמין להם לדאבוננו).

עונה הרב מקוויאשד לאדמור רבי למה הנכם צועקים הנה כאן הגיע אתי הראש הקהל שלכם הקצב שהוא בא אלי וצעק "גענואלד" כבוד הרבי ישאל אותו בעצמו וינכח, למה הנכם צועקים?

הרבי מתחיל לצעק זה לא יכול להיות!

ענה הרב מקוויאשד שהרבי ידע שישנם הרבה צדיקים מהדורות הקודמים שאנשי ביתם הוליתו אותם שולל וכן הרבי מאמין לאנשי ביתו אף שמרמים אותו.

הרבי דחף אותו מביתו "החוצה! החוצה!" וכך הלך הרב מקוויאשד לביתו בלב נשבר.

כשהגיע לביתו שאל אותו חתנו איך קבל אותו האדמור, ספר לו חמיו את כל מה שהיה. ויאמר לו חתנו, אני אמרתי לכם מקדם שעם

הרבי אפשר לדבר על הכל חוץ מעל הבשר, אני מודה שהוא גאון וצדיק הדור אבל מקרביו אומרים לו כל השקרים אודות הבשר.

מעשה ז'

מעשה נורא עם ר' א' פעלבערבוים זצ"ל (שהיה מוכר סודה מבוית לבית), כשעבד בחנות הבשר הראשון של ווינשטאק בשדרה 127 בוויילאמסבורג

ר' א' פעלבערבוים זצ"ל היה עובד אצל הקפה בחנות הבשר של ווינשטאק. המשגיח שם היה גיסו, שוחט ממחה, הרב אברהם לוי שליט"א. פעם אחת בקש לקוח אחד סוג מסים של בשר, נכנס ר' א' פעלבערבוים למקרר לראות אם יש את סוג הבשר הזה, פתאום הוא רואה שם שתלוי שם ראה עם הרבה סירכות וכיון שהוא ידע את כל הלכות השחיטה על בוריה על כל פרטיה עוד מביתו של אביו, הבין מיד שזה ראה טרפה, כי כשרה היו לפחות מסירים את הסירכות שלא יראו את זה, ומתוך רוב פחד (שהוא מוכר טרפות על אחרייתו), נפל והתעלף.

בינתים עומדים שורה שלמה של אנשים שרוצים לשלם כסף ואין מי שיקח את הכסף.

המשגיח ר' אברהם לוי הלך לחפש את גיסו, עד שמצאנו במקרר מעלף. הוא עורר אותו מעלפנו ושאלו: "מה קרה שהתעלפת"? אומר לו הסתפל על הראה הזאת שתלוי עם הרבה סירכות, ואומר לו רואה הנך זה הרי ממש טרפה ועל אחרייתנו אוכלים נבלות וטרפות, זה ודאי לא עבר יד של שוחט, שאם כן הרי ודאי היה מבחין בו. אני רוצה שתבוא אתי עכשו אל האדמו"ר מסאטמר להראות לו את הראה והרבי כבר ידע מה לעשות.

הם הלכו לאדמו"ר מסאטמר והשאירו שם את הראה, הרבי שלח לקרא את הרב המכשיר והראה לו את זה, ענה לו הרב המכשיר, מן הסתם זה התחלף עם השחיטה של "צלם", ענה לו הרבי אם אני לפחות הייתי יודע שזה בכלל שחוט היה טוב, אבל אני מפחד שזה בכלל לא שחוט וזה נבלה ממש שנכנס לחנות.

הרגיע בעל המכשיר את האדמו"ר שאין לו ממה לפחד שהבשר בסדר ואוכלים בשר בהשגחה המהדרת של סאטמר וזה הבשר היותר כשר שיכול להיות. (והשקר הזה שאמר זה חוץ מהדבר המאוס שעשה שלכלך על הרב מצלם כדי לתרץ את צוונותיו שלו עצמו).

מעשה ח'

הרב מלאנדסבערג קם באמצע אסיפה של יותר משלשים רבנים בהתאחדות הרבנים, וזועק אודות השחיטה שקורא לעצמו השחיטה של סאטמר

הרב מלאנדסבערג שליט"א היה ישיבה קטנה של חמש עשרה בחורים, והיה לומד אתם יורה דעה הלכות טרפה, וכיון שהיה קשה להבינו, סדר שיאשרו לו ללכת עם התלמידים לראות את השחיטה, ואכן הלך עם תלמידיו לראות את השחיטה (שקורא לעצמו סאטמר הגם שלא היה על זה אף פעם את שם האדמו"ר מסאטמר).

הרב מלאנדסבערג היה רב עוד באירופה וידע היטב מה זה שחיטת גסות, מה צריך לראות ואיך צריך לבדוק ראה וכדו', הוא נכנס אל המשחטה ופגש שם שחיטה ששוחטים שם ששים בהמות בשעה, בודק פנים אחד, בודק חוץ אחד, ואחד ששם פלאמבעס, ומיד ראה שהשוחט אינו יכול לבדוק חלף כל כך מהר ואין לו כלל ישוב וכל שכן שאין לו דעת.

בדיקת פנים בלתי אפשרי לעשותו כל כך מהר בפרט שעומד שם נכרי עם מסור חשמלי לחתוך את הבהמה ומזרז את השוחט והשוחט עומד ומפחד שהנכרי לא יכנס עם המסור בראשו היכן הישוב הדעת שדרוש לבדיקת פנים כל כך גדול כשנשאר לו בקשי רבע דקה על כל הבדיקה?

בודק החוץ אינו יודע כלל איזה בהמה הוא בודק הוא מסתכל על הלוח וחושב שהוא בודק בהמה מספר 189 שעליו כתוב סימנים כגון מפ אוע עש ובאמת הוא בודק ראה שהמספר האמתי הוא 187 ועל הראה כתובים סימנים אחרים כמו אש מכ אמ ומוכן שפשאין לו הראה הנכונה בידו, לא ימצא את מה שהוא מחפש וכך חושב הבודק חוץ שהבודק פנים כתב סתם משהו באויר ורק הסתבר לו שמצא משהו, אבל זה סתם חלומות וכך הוא מתיר הכל ויצא העגל הזה.

גם הממנה על שימת הפלאמבעס לא יכול לעשות כל כך הרבה דברים והוא יכול לערוב לשים פלאמבע על בהמה טרפה ועל הבהמה הכשרה לא שם פלאמבע כלל.

בעת אסיפת התאחדות הרבנים, לא הרבה זמן אחרי הספור, והאדמו"ר מסאטמר גם כן היה שם, כל רב עורר אודות חזוק הדת, כרגיל, לפתע קם הרב מלאנדסבערג ומספר בקול רם בזה הלשון:

כִּיּוֹן שֶׁלפָּנַי זְמַן קָצֵר פִּתְחָתִי יְשִׁיבָה וְאֲנִי לוֹמֵד עִם תַּלְמִדֵי מִסְכַּת חוּלִין
עִם יוֹרָה דְּעָה, הִלְכָתִי יַחַד עִם בַּחוּרֵי הַחֲמֵד אֶל הַשְּׁחִיטָה, וְנִהְיָה לִי
שְׁחוּר בְּעֵינַיִם וְרֵאִיתִי כְּדִלְהָלֵן:

שְׁחִיטִים שְׂשִׁים בַּהֲמוֹת בְּשַׁעַה הַשְּׁחִיטִים כָּלֵל אֵינָם יוֹדְעִים מַה הֵם
עוֹשִׂים אִיךָ יְכוּלִים לְבָדוּק רְאֵה כָּל כֶּךָ מֵהָרָ? הֵם אֵינָם יוֹדְעִים
אֵיזָה רְאֵה הֵם בּוֹדְקִים וּבִלְתִּי אֶפְשָׁרִי לְהַחֲזִיק רֹאשׁ שֶׁהַכֹּל יִדְפַּק כָּמוֹ
שְׁצָרִיךְ חֲלָקִים כְּשֶׁרִים מִתְעַרְבָּבִים עִם חֲלָקִים לֹא כְּשֶׁרִים וְאֵין שׁוֹם סֹדֵר
מִה וּמִי, הָאֵם זֶה נִקְרָא כְּשֶׁר, הָאֵם זֶה שְׁחִיטָה שְׂיִהוּדִים יִרְאִים וּשְׁלָמִים
אוֹכְלִים מִמֶּנּוּ? שֶׁהַרְבֵּנִים יֵצְאוּ אֶל הַשְּׁחִיטָה וְיִרְאוּ מַה קוֹרָה שָׁם אֲדַרְבָּה
שְׂיִרְאוּ בְּשֶׁר כְּזֶה נוֹתְנִים לְאָכּוֹל לִיהוּדִים? צָרִיךְ מִיד לְהַעֲמִיד חִבּוּרֵת רַבָּנִים
שִׁיבִדְקוּ וְיִתְקַנּוּ מִה שְׁצָרִיךְ תִּקּוֹן (יֹתֵר לֹא נִתְּנוּ לוֹ לְדַבֵּר)

הָאֲדָמוּ"ר מְסַטֵּמֵר הַחוּרִי בְּשִׁמְעוֹ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתַפֵּס לַעֲצֻמוֹ בְּזִקְנוֹ
וְאֵז קָם הָרַב מִבֹּאטֵּעַר וְהִחֵל לְזַעַק הָאֵם אֲתֵם יוֹדְעִים מַה קוֹרָה
אֲצִל הַשְּׁחִיטָה אֲתֵם יוֹדְעִים אֲתֵם מְבִינִים? מִתִּי נִהְיִתֶם מִמַּחֲסִים בְּשְׁחִיטָה
יֵשׁ לָנוּ אֶת הַשְּׁחִיטָה הַמְּהֻדָּרֶת בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם, בְּאִירוּפָּה לֹא הִיָּתָה אִף פַּעַם
שְׁחִיטָה יָפָה כְּזֶה שִׁישׁ לָנוּ, בּוֹדָאִי בְּאִירוּפָּה לֹא רָאוּ מְכוֹנוֹת חֲשִׁמְלִיּוֹת
יָפוֹת שֶׁהוֹלְכוֹת בְּשׁוּרָה, זֶה עוֹד חֲדוּשׁ שְׂאֲתֵם לֹא אוֹמְרִים, שְׁשׁוּחִטִים אֵלֶּף
בַּהֲמוֹת בְּשַׁעַה אִיךָ יְכוּלִים לְשַׁחוּט יוֹתֵר מִחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה בַּהֲמוֹת לְשַׁעַה הָרִי
הַשׁוּרָה יִקְרַע מִמֶּתִי אֲתֵם מְבִינִים לְבָדוּק מִשְׁחָטָה אֲתֵם כָּלֵל לֹא יוֹדְעִים מַה
קוֹרָה וְכֶךָ חֲרַף אוֹתוֹ כְּמָה דְּקוֹת.

הַמְּנַהֵל שִׁבְתִּי מִרְדִּכִּי דְּפַק עַל הַשְּׁלַחֵן וְקָרָא: "עֲכָשׁוּ לֹא הִתְאַסְּפוּ בְּגִלְל
הַשְּׁחִיטָה יַעֲשׂוּ אֲסִיפָה נִפְרֶדֶת עַל כְּשִׁירוֹת" הָאֲדָמוּ"ר מְסַטֵּמֵר
אָמַר שְׁבַעֲוֹד כְּמָה יָמִים יַעֲשׂוּ אֲסִיפָה שְׂאֵז נִדּוֹן עַל הָעֲגִינִן וְנִהְיָה שְׁקֵט.

הָרַב הִזְקֵן מְקִיּוּיָאשֵׁד וְחִתְּנוֹ וְעוֹד כְּמָה רַבָּנִים יֵצְאוּ אֵז מִהָאֲסִיפָה (לְהִרְאוֹת
שֶׁהֵם לֹא מְרוּצִים) הָאֲסִיפָה הַשְּׁנִיָּה לֹא בָּאָה לְכָלֵל קִיּוֹם.

מַעֲשֵׂה ט'

הָרַב"צ ר' יִצְחָק אֵיזִיק אֵיכְנֶשְׁטֵיין עִם הַסְּפָמֶתוֹ שֶׁל הָאֲדָמוּ"ר מְסַטֵּמֵר
עוֹסֵק בַּהֲקָמַת מִשְׁחָטָה חֲדָשָׁה לְגִסּוֹת, גְּלֹאט כְּשֶׁר הַכֹּל מוֹכֵן, הוּא נוֹסֵעַ
לְמִיָּאמִי לְקַחַת בְּרָכָה וְהָאֲדָמוּ"ר אוֹמֵר לַעֲצֹר הַכֹּל.

מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֶּךָ הָיָה.

כִּיּוֹן שֶׁהָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד הָיָה יָד יָמִינוֹ וְיוֹעֲצוֹ הָרֹאשִׁי שֶׁל הָאֲדָמוּ"ר
מְסַטֵּמֵר וְהָרַבִּי לֹא עָשָׂה שׁוֹם דְּבָר בְּלִי עֲצָתוֹ. הָרַב מְקִיּוּיָאשֵׁד רְאֵה

מה שקורה עם כשרות הבשר שמוכרים בשר טרף על שם סאטמר והגם שאומרים שוויינשטאק נותן לישיבה חמשת אלפים דולר בשנה אבל כמו שר' ליפא פרידמן, עליו השלום, המנהל הראשי של קהלת סאטמר, אומר שגם זה אינו נותן (חוץ מהדברים שנזכרו לעיל שאותם בן נמן) והשחיטה אינו שנה כלום החליט הרב מקוויאשד מה לנו ולצרה הזאת אין כשרות ואין כסף נכנס אל האדמו"ר והציע לו תכנית כדלהלן:

הרבי הרי יודע היטב שמרנגים אחר השחיטה, שוחטים הרבה, השם עולה על סאטמער, אך כבוד לא מעניקים, ואף כסף לא, כמו שר' ליפא פרידמן אמר, אם כך בשביל מה עלינו לפרנס את וויינשטאק אם לנו אין זה תורם מאום?

ביבלינתנו להקים משחטה מהדרת וטובה ביותר בעולם, עם כל ההדורים השייכים, וכל ההכנסות יכנסו הישר לקפת הישיבה והישיבה תרויח עשרות אלפי דולרים בשנה, והרבי לא יצטרך כה לטרח לכסות את הוצאות האטליז.

הרעיון נשא חן בעיני הרבי, ונתן עליו את הסכמתו המלאה.

הרב מקוויאשד היה פעיל מאד, ותוך כמה חודשים השיג שוחטים, משגיחים, אטליז, משחטה, פלומבעס, הכל בכל מכל, המצריך להקים את הפרוייקט הענק.

בשתמו כל ההכנות, נסע הרב מקוויאשד למיאמי לרבי מסאטמר, למסר את כל הפרטים, ומהלך העבודה, ואת שהצליח להשיג.

הוא מגיע למיאמי, ופוגש שם את עזריאל גליק, וויינשטאק והרבנית, הם הקדימו אצל הרבי לפני הרב מקוויאשד להבאיש ריחו ולהצית את הרבנית, הם החלו להרים עליו קולות ובקרים, שהרב מקוויאשד בדעתו להחריב ולהרוס כל שחיטתם, וויינשטאק תורם לנו כל כך הרבה כספים, בשר ועופות לכל צרכי צדקה, וכיצד אפשר להרשות להרס את הכל, מניין נשיג כספים כה רבים, מי יתמך בפרוייקטים הגדולים של הבשר, שעלותם אלפים, בשום פנים ואפן אסור להרשות.

השתרר "חשך" ממש.

הרבי מסאטמר אמר מיד להרב מקוויאשד שאין מנוס, ומכרחים להטמין את התכנית השלמה, הרב מקוויאשד סרב וטען, מוכן שוויינשטאק לא ישתק, הוא יודע כמה הוא מרויח, הוא קונה את הרבנית בבשר ונתינות עופות לפרוייקטי הצדקה ובשמינו הוא גורף מליונים, אך

כְּשִׁיחִיָּה לָנוּ מִשְׁחָטָה מְשֻׁלָּנוּ, לֹא נִזְדַּקֵּק לְטוֹבָתָם, וְתִהְיֶה לָנוּ שְׁחִיטָה, לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת.

מָאוּם לֹא פָעַל, הָרַבִּי הוֹרָה לַעֲצֹר אֶת הַתְּכֵנִית שֶׁל הַמִּשְׁחָטָה הַחֲדָשָׁה וְאָכַן עֲצָרוֹ אוֹתָהּ, (אֲנִי הָרַב הַמְּכַשִּׁיר שֶׁל הַשְׁחִיטָה הַחֲדָשָׁה הוֹרָה, שִׁיחִיָּה זֶה בְּהַכְשֵׁר הָרַב מְסִיגֶעֱט).

יוֹם לְמַחֲרָת, הָיָה מִפְזָר בְּנֵי יוֹרֵק אֲלֵפֵי פֶאטְשְׁקוֹוִילִים מָאוּסִים נֶגֶד הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד.

הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד בְּנֵי יוֹרֵק נִכְנָס לְרַבִּי וְהִרְאָה לוֹ פֶאטְשְׁקוֹוִיל אֶחָד וְשָׁאַל, זֶה תוֹרָה וְזֶה שְׂכָרָה, אַחֵר שְׁעַמְלִיתִי חֲדָשִׁים אֲרָכִים לְהִקִּים לְרַבִּי מִשְׁחָטָה, זֶה שְׂכָרִי??

הָרַבִּי שָׁלַח מִיד צוּוִי לְהָרַב מְסִיגֶעֱט, שִׁיפְרָסֵם הוֹדְעָה מִהֶתְאֲחִדוֹת הָרַבָּנִים, לַעֲמֹד עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד שְׁלִיט"א, וְאָכַן כֶּךָ הָיָה.

לְאַחֵר שֶׁהָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד חָזַר לְבֵיתוֹ, הִחֲלוּ עִם מַעֲשֵׂי טְרוֹר נֶגֶדוֹ, טְלַפּוֹנִים, מַכְבֵּי אֵשׁ, אֲמִבּוּלָּנִסִּים, וְכָל מִינֵי טְרוֹר הַשִּׁיכִים, לֹא הָיָה לוֹ לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה, עַד שֶׁנֶּאֱלָץ לְבָרֵחַ, וְלַעֲבֹר לְגוֹר בְּפֶאֶרְעֶסֶט הִילֵס, וְשֵׁם יָכַל לְנַשֵּׁם מִהֶטְרוֹר הַנוֹרָא.

מעשה י'

הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד מִתְגוֹרֵר בְּקוּוִינֵס, קָצַב בְּהַכְשֵׁר הָרַב מְסִיגֶעֱט פּוֹנָה אֵלָיו בְּצִעָקָה שִׁיבָאוּ לוֹ בָּשָׂר נִבְלָה, לֹא שׁוֹם הַכָּשֵׁר, וְעוֹז יוֹתֵר, כְּשִׁמְתַּקְשָׁרִים לְמִיבָא, הוּא טוֹעֵן שֶׁהַכֹּל כָּשֵׁר, וְשֶׁלֹּא יִסּוּבְבוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ.

"בְּקֵשׁ יַעֲקֹב לִישֵׁב בְּשֻׁלוֹה", הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד דְּמָה בְּנַפְשׁוֹ שִׁיִּצְלִיחַ לְשַׁבֵּת בְּמִנְחָה בְּקוּוִינֵס, "קִפֵּץ עָלָיו רוֹגְזוֹ שֶׁל יוֹסֵף".

הָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד, נִגַּשׁ לְרַבִּי מְסִיגֶעֱט, וּמְסַפֵּר לוֹ שֶׁנִּמְכְּרוּ בָּשָׂר טָרֵף בְּהַכְשֵׁר הָרַבִּי מְסִיגֶעֱט בְּשֵׁם סֵאטְמֶר.

הַיָּשִׁיב הָרַבִּי מְסִיגֶעֱט, אֵינָהּ יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְטָרִיד אוֹתִי בְּעִנְיָנִים רַבִּים, וַיֵּשׁ לִי הֵימָנוּ עֲגֻמַּת נֶפֶשׁ מְרֻבָּה, מִה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת, (אֲזַ חֲרָה אִפּוֹ שֶׁל הָרַבִּי מְסִיגֶעֱט עַל הָרַב מְסִיגֶעֱט, שֶׁנֶּתַן הַשְּׁגָחָה עַל שֶׁמֶן שִׁיִּצְרוּ מִשְׁפַּחַת גוֹלְדֶּבֶרְג, וְהָיוּ מִתְחַרְרִים שֶׁל חֲבֵרַת הַשֶּׁמֶן שֶׁל זִיפְנִיק), וּבִכְךָ הִסְתִּימָה הַשִּׁיחָה.

הָרַף שְׁבוּעוֹת, וְהִקָּצַב חָזַר לְהָרַב מְקִיּוֹיאֶשֶׁד, וּמְסַפֵּר לוֹ, שֶׁשׁוּב יִיבָאוּ לוֹ בָּשָׂר טָרֵף, וְהוּא אוֹבֵד עֲצוֹת.

הרב מקיוויאשד נכנס שוב לרבי מסאטמר, וחזר וספר את כל הספור שנית, והוסיף, עד כמה השעור לתת את שמנו סאטמר לבזיון, בלעדינו לא היו עושים כדבר הזה, מכרחים לפעל משהו.

הרים הרבי קולו בזעקה, ומה אעשה, איני יכול לריב עם כל העולם כלו, אין בידי כח, איני מסגל להלחם עם כל אחד ואחד ("איד קען מיך נישט שלאגן מיט די גאנצע וועלט איך האב נישט קיין כח מיט יעדן איינעם קען איך מיד נישט שלאגן").

וכך חזר הרב מקיוויאשד לביתו, בידיים רקות.

(ידוע שהאדמור מסאטמר זצוק"ל הפיר היטב את אחינו הרב מסיגעט, כך אמר כמה פעמים בערך, אני כבר רב עם כל העולם כלו, שאני יריב עם בן אחי היחיד הנותר בחיים, ומה יגידו העולם, יאמרו שכל מטרתו מחלקת, ויזיק למלחמה נגד הציונות)

מעשה יא

הרב טייץ זועק אצל הרבי מסאטמר הצילו אוכלים טרפות

הרב טייץ נכנס לאדמור מסאטמר, וזועק, "הצילו, שוחטי סאטמר שוחטים כף ששוחט אחד שוחט 60 בהמות בשעה, ללא בודק ספינים, ועוברים על תקנות הקודמים, ונוטים מדרך החת"ם סופר ששוחט אסור לו לשחוט לבדו, ובפרט בשחיטה כה גדולה של 60 בהמות, שאינו שיך כלל לשחוט ולבדק החלף שוחט אחד לבדו, ומוכרים על כל בהמה ששוחטים 5 לשונות ו5 כבדים, ואלפי קילוגרם חזה".

הרב טייץ מעליזאבעט, פנה לרבי מסאטמר, וספר לו, בניו דזשורי מוקמת השחיטה שלו, ושם שוחטים גם שוחטי סאטמר, ואצלנו שוחטים שני שוחטים יחד, ואצל שוחטי סאטמר שוחט אחד שוחט לבדו 60 בהמות בשעה, והרי הרבי מסאטמר הולך בדרך החת"ם סופר, וכיצד מרשה זאת?

שנית, על כל בהמה ששוחטים, מוכרים 5 לשונות, ו5 כבדים, ואלפי קילוגרם חזה, ואין פוצה פה ומצפצף, הרבי מסאטמר שלח לקרא לעזריאל גליק, ואמר לו, שומע הנך את דברי הרב טייץ? שואל עזריאל, הוא מדבר על שחיטתינו? לו יש שוחטים, שאינם מקפידים על טהרת הבית, והוא מעז לדבר?!

ומבין שדברי עזריאל היו מאמתים אצל הרבי, שאל הרבי, ומה אומר אתה כעת?

הג'ב רבאי טייץ, אני מספר לכם דברים כהווייתם, שתוכלו לראות במו עיניכם, מה הוא מספר דברים בלתי ידועים, הנעשים בבתי אחרים.

שיגיד האם שוחט אחד שוחט, או שנים? האם זה אמת, או לא?

עזריאל הודה בלית ברירה, הרבי מסאטמער צוה להעמיד שני שוחטים לשחיטה, (ששחטו למעשה כמה שבועות בלבד, ואחר כן סרו לדרך הקודמת, שהיה רק שוחט אחד).

הרב טייץ, החליט לדבר ברדיו, על שערורית השחיטה, וכן עשה, וספר ברדיו, ששוחט רק שוחט אחד, וכן שמוכרים מבהמה אחת 5 לשונות ו5 כבדים, ורמז זאת במאמר חז"ל "כי משמש בד' לשונות", אנשי חברת הבשר בראותם זאת, יצאו נגדו באלימות ובמעשי טרור, ועל כן הפסיק מלחמתו נגד הבשר.

מעשה יב

האדמו"ר מסאטמער, שלח את הרב מפריימאן, הרב ר' יהושע העשיל דייטש מלוס אנג'לס לשחיטת הגסות, ומקבל דווח מדוייק.

ברצות האדמו"ר מסאטמער לדעת מה מתרחש בשחיטה, אמר לאחד ממקורביו, חפץ הננו לשלח אחד לראות את השחיטה, הלה ענה לרבי, "וויינשטאק, לא מרשה להכנס לשם" הוא לא התירא כלל לענות לרבי תשובה מוזרה כזאת, בידעו שוויינשטאק משלם מחירים גבוהים, נו מיהו בעל הבית?

אמר הרבי, ר' יהושע העשיל חפץ להקים מערכת שחיטה בלוס אנג'לס, ורוצה להעביר את אותה מתכנת לשם, ממילא יסכים הקצב הידוע, וכך הנה, התכנית הצליחה, והרב הנזכר שהיה שוחט בעבר, והתמצא בכל, ראה ובדק ומסר לרבי את הנעשה, הרבי ציווה לתקן תקונים שונים, ואכן תקנו, אף זה לא החזיק מעמד יותר משבועים.

מעשה נורא, בר' יצחק לעוי מסאטמער, עם פאסטרמה באטליו.

יצחק לוי, הוא אחד מחשובי בית המדרש של סאטמער, וכידוע האדמו"ר מסאטמער צוק"ל קרא לאשתו בשם פעלא, היא היתה אשה גדולה וצדקנית, היתה אוספת צדקה למוסדות, ומעבירה לרבנית מסאטמער תליט"א, וכן היתה מעניקה שקי כסף לרבי מסאטמער.

ויחי היום, לפני כ-26 שנה, התקיימה אספה אצל הרבי מסאטמער צוק"ל, והרב מלאנדספערג הכריז, "יצחק לעוי מכין נקניקים, פאסטרמות,

ובשר הודו, ואין לו כל השגחה, הוא רושם למהדרין מן המהדרין, ואין לו שום השגחה. ענה אחד מיוצאי משרתיו, מאי משמע, יצחק לעוי זקוק להשגחה? הרי הוא יהודי חשוב, האם הוא לא אמין?

הרבי הרבי זצוק"ל את קולו ואמר: "לא שיך לומר כן, אף אחד אינו אמין ללא השגחה", והמשיך ואמר: ואפילו אני, לו הייתי יצרן, גם לא הייתי אמין, ללא משגיח ורב טוב, כי בעל עסק ראשו מחשב כיצד להרויח עוד ועוד, כי העסק עשוי להפך פרוטה למליונים, "וללא משגיח אין לאף אחד נאמנות", אינכם מכירים את הבעל דבר, בכסף הוא מסנור את כלם.

ומיילא הסק, שאפילו יצחק לעוי זקוק להשגחה, אף לצערנו הוא לא התקיים למעשה, ועד היום אין לו משגיח.

לפני 20 שנה, ארע מעשה נורא,

השיבו בבית הסהר את יצחק לעוי הנזכר למעלה, ובשכיל לפדותו היו צריכים \$ 15.000, מה ארע? אצו רצו לרבי, וצעקו "פדיון שבויים" לרבי אמרו שתפסו אותו כי ראו בחנותו עכברים, לכן רחמנות עצומה עליו, שבעבור זה כולאים אותו הרשעים של הממשל, לכן צריכים לראות לפדותו.

האמת הוא, סח הצבור, שלא תפסו אותו רבנים, אלא הממשלה, בבשר טרף ממש.

חלק אומרים שקנה בשר מנארט או מוועסט, כל בית מדרש סאטמר היתה כמרקחה.

הנכם מזמנים לברר בסאטמר, הצבור מודע לכל.

הרבי החל במבצע הצלה, כל העשירים התחילו לתרם כספים, הרי הרבי צוה, ואכן השיגו סכום מכבד. סוף סוף התגלה שהוא יבא בשר מחוץ לאמריקא, בשר לא כשר והממשלה תפסה אותו. הרב מקאפיש באמצע שעורו דרש ברבים, ואגב, ר' יצחק לעוי היה נוהג להשתתף בשעורו. ר' יצחק לעוי מסאטמר, משום שנקרא סאטמר לא צריך השגחה, תצלינה האזנים, שיהודי ימכר מאות אלפים ק"ג בשר מידי שבוע בשבוע ללא השגחה.

(אגב ר' יצחק היה קם מידי בקר דבר יום ביומו בשעה 4 ולמד בבית המדרש).

מעשה י"ד

מעשה נזרא מר' ברוך מגארליץ זצוקללה"ה ששמעניו כלי ראשון מכ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל.

בשנת תשל"ו לפני שהוצאתי "מדריך לכשרות" מס' 14 ששם התחילה ההיסטוריה הנוראית, המתרחש בשחיטה להתגלות. אחרי שכבר דברתי עם כל רבני "התאחדות הרבנים" שיראו לתקן השחיטה, שמעתי שהרבי מקלויזנבורג הוא ממחה עצום בעניני שחיטה, נכנסתי עם בנש"ק (שאף הוא היה ממחה בשחיטה) לכ"ק הרבי מקלויזנבורג זצ"ל. הרבי שאל אותנו למבוקשנו ועננו שבאנו לשוחח על מצב הכשרות, על המהפכות המתרחשים בשחיטה. ענה הרבי לאלתר, אם בשנת תשל"ו עוד קיימים שני אברכים שמצער אותם שמאכילים את כלל ישראל בנבילות וטרפות, כבר יכול משיח לבוא. וכך התחלתי לגולל לפניו את הסטורית השחיטה דברנו על שאלות ותשובות שעלו בכל הדורות במערכות השחיטה, הרבי התמצא בעשרות ספרי שחיטה המביאים כל מיני מעשיות, שהרבה מתוכם היו מפרים לי. גם אני ספרתי לרבי ספורים שונים ואמר לנו שזועק הוא כבר 30 שנה שאוכלים באמריקה נבלות וטרפות, וכן הוסיף שבביתו הישן בקלויזנבורג, היה רץ לשחיטה 3 פעמים ביום, כי רעד, מי יודע מה השוחטים מעוללים בזמן שאינו נמצא, וגם הוסיף שהחת"ם סופר הקדוש היה עושה אותו דבר, כמו שכתב בתשובה (יורה דעה סימן י"ח) שהיה נוהג לבקר כמה פעמים ביום בשחיטה, כל שכן אנחנו, כמה עלינו להזהר, כי הבעל דבר מזדקן ומגלה יותר פטנטים כיצד להאכיל טרפות.

הרבי מקלויזנבורג אמר לנו, אספר לכם ספור שאני בעצמי נוכחתי בו בעיר ברלין. ומעשה שהיה כך היה:

היה היה יהודי בשם מאניש השוחט, יהודי ירא שמים. הוא היה היחיד שקבל קבלה על שחיטה מהסבא קדישא מגארליץ זי"ע. הרבי הוסיף שהיה זה הקבלה הראשונה והאחרונה שנתן הסבא בכל ימי חייו. אפשר לנסות לתאר לעצמנו, באיזה שוחט מדבר. מאניש היה השוחט של הרבי מגארליץ זי"ע, ואם הרבי אכל משחיטתו, דקדקו כל חסידי צאנו לאכול משחיטתו בלבד.

ויחי היום, היו חסידי צאנו שהתגוררו בברלין ולא יכלו לאכול משחיטתו של מאניש השוחט, שהיה קשה מאד עד שהשיגו בשר, וקשה היה להחזיקם, כי עדין לא היתה קיימת טכנולוגית ההקפאה כבימינו. נסו לחשב חסידי גארליץ, כיצד להביא את מאניש השוחט לברלין. וה' סיע

בעדם שהשוחט בברלין (בעבור מצבו הבריאותי) עזב את השחיטה בברלין, אז הציעו החסידים לאטליז שיש להם שוחט חשוב במיוחד ואם יקחוהו, יצליחו למכור בשר בכל מקום ששמו ידוע ומפורסם.

בעל הבית הסכים ומיד שלחו להזמין את מאניש.

השוחט הופיע וערכו אספה עם בעל הבית ובעל הבית הוליכו לאטליז לראות השחיטה. השחיטה הייתה בכמיות גדולות, יצא סחורה עם קרונות לכל מקום. השוחט תפס מיד שהשחיטה מהירה מדי, ואמר שהוא יאות לשחוט רק כמו בעירו. בעל הבית הסכים. לאחר מכן טען מאניש שלא מוצא חן בעיניו החק שיצא לנפח הראה במכשיר, משום מחלות כיון שבמכשיר מנפחים פעמים יותר מדי, בעל הבית הסכים גם על זה (למרות שהרופאים התנגדו לכך) והבטיחו לו פרנסה מכבדת. ור' מאניש קבל את הצעת השחיטה.

ר' מאניש השוחט היה מוכן להתחיל את השחיטה ביום שלישי, ביום שנכפל בו "כי טוב" בשעה 7:00 בבקר. והנה מפציע בקרו של יום שלישי, השעה 7:00 והשוחט איננו! מחוגי השעון נעים לאטם ומראים כבר על השעה 8:00, אך השוחט עדין אינו בנמצא! אט אט השעה 9:00, אך השוחט אינו נראה באפק! וכאן עומדים וממתנינים מאות עובדים גויים בכליון עינים לבוא השוחט, אך הוא לא מופיע. בעל הבית קם ונסע אל השוחט לראות מה ארע, חשב אולי השוחט נרדם, או משהו אחר קרה. בעל הבית נכנס אל השוחט בקריאת כאב!!! היתכן? כל העובדים יושבים ומחכים, כיצד אפשר לעכב מפעל כה ענק הפועלים בו מאות עובדים? השוחט עונה לבעל הבית: "בעל בית יקר לא תאמין מה קרה לי", מספר השוחט, הוא קם בבקר משנתו ומרגיש שידו הימני פשוט משתקת לא עלינו, הוא אינו חש את ידו, ואינו יודע מה זה. בעל הבית נסע עם ר' מאניש לבית חולים גדול באזור, קראו לטובי הרופאים, הזמינו מכל מקום את הרופאים הממחים ביותר, הרופאים החליטו שגופו מתחיל להתננן ומכרחים לחתוך את ידו לאלתר, שאם לא כן, יתפשט הנוון בכל הגוף, לא עלינו. השוחט ר' מאניש מתעקש ולא שומע לקול הרופאים הוא אומר שהוא מקנה שבעזרת ה' יתברך הוא יתרפא. ר' מאניש היה מאושפז בבית החולים כ-3 שבועות ומכל העיר באו לבקר אותו, עד שכבר לא יכלו לעזור לו בבית החולים ושלחו אותו הביתה. מכל האזור הגיעו מדי יום לקיים מצוות בקור חולים אצל ר' מאניש, ר' מאניש הצטער מאד בעבור ידו, אך לא הראה זאת כלפי חוץ. הוא קבל במאור פנים את כלם. אך כל ילדי האזור באו באפן קבוע לבקר וכן חלפו שבועות מספר.

ביום שלישי בהיר, ר' מאניש מתעורר וידו הבריאה לחלוטין! הצבור שואל מה התרחש ור' מאניש מספר הדברים כדלהלן: באמצע הלילה, אור ליום שלישי שבו תכננתי להתחיל לשחוט בכרלין, הופיע בחלומי ר' ברוך מגארליץ ושאלוני:

"מאניש, האם לקחת על עצמך להיות שוחט בכרלין???"

ענה ר' מאניש: "כן, רבי קבלתי, אך תקנתי את מה שהיה צריך והסכמתי רק על פי התנאים שחפץ אני לשחוט!"

הרבי הקדוש מגארליץ ממשיך ושואל:

"מאניש, היודע הנך שגם אם אתה תשחט כפי רצונך ימכר בעל הבית בשמך בשד שמעולם לא שחטת?!" ונתן הרבי מגארליץ לר' מאניש את ידו ויהי בקר וידו משתקת לא עלינו.

ועתה ממשיך ומספר מאניש:

היום באמצע הלילה הופיע שוב בחלומי הרבי מגארליץ ושאלוני: "מאניש, האם תהיה עוד שוחט בכרלין?" ועניתי: "רבי, לא אקבל את הצעת המשרה, רבי, לא ידעתי שזו טעות" והתחלתי לבכות שירפא הרבי את ידי, הרבי שאל שוב: "מאניש, ולא תהיה יותר שוחט בכרלין???" ר' מאניש עונה שנית: "לא, לא אהיה שוחט" הרבי מגארליץ נתן לו את כף ידו, "אם כן, תהיה לי בריא", השוחט התעורר והיד הבריאה לגמרי.

הרבי מקלונבורג ממשיך ואומר: "רואים אתם יקירי, אלו ספורים בני זמננו, אני ראיתי את השוחט עם ידו המשותקת ולאחר מכן עם ידו הבריאה וקיימים עדין אנשים שנכחו במקום ובזמן וזוכרים היטב את הספור.

מזין משיגים היום כאלו רבנים שגם שנים אחרי פטירתם יש להם את הכח לרדת לעולם הזה כדי לשמור על שוחט שיש לו את קבלתו שחט ושלוט לא יגרם להאכיל טרפות לצבור יהודים?

הרבי מקלונבורג מסים, זועק הנני 30 שנה, שיהודים באמריקה אוכלים גבלות וטרפות שהשי"ת ירחם עלינו ויחיש לגאלנו בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

מעשה ט"ו

מעשה נזרא שארע בעיר קרולע בשנת תרפ"ח בשעה שהרבי מסאטמער כהן שם פרב והרבי מסאטמער משיב תשובה להכשיר את כל הכלים ועוד.

בקרולע היה יהודי בשם משה בער ווידער, הוא היה משגיח במפעל של בשר, למשגיח בעצמו שחטו בלי תשלום דמי שחיטה (משה בער ווידער היה עני ואביון, לא עלינו, היו לו ילדים בלתי מצליחים).

בקרולע היה יהודי גביר אדיר, סוחר יין בשם שלזינגר (לא היה לו זקן, אף היה ירא שמים עצום) לשלזינגר היה מטבח מרוח, חדר גדול להכנסת אורחים, אצלו סעדו כל האורחים, בחורי ישיבות רבים ומי לא? אצל העשיר שלזינגר עבד בנו של משה בער ווידער כמשרת למרת שלזינגר בבית. (וכנזכר לעיל משה בער ווידער היה עני ואביון ולא היה צריך לשלם דמי שחיטה).

ויהי היום, מרת שלזינגר שולחת את הבן ווידער לשוחט עם 20 אגוזים לשחוט לפרויקט הגדול של הכנסת אורחים.

ומפני שלאביו (שהיה משגיח המפעל) לא עלה דמי שחיטה אמר הבן ווידער לשוחט שהאגוזים שיכים לאביו ממילא לא היה צורך בתשלום על האגוזים ואת דמי השחיטה לקח לעצמו.

השוחט שחט את 20 האגוזים ללא דמי שחיטה אף עלה חשש בלבו מדוע זקיק המשגיח לכל כך הרבה אגוזים האם הוא מחתן או עושה איזה שמחה?

השוחט שלח לקרא להמשגיח ושאלו האם שלחת עם בנך לשחוט 20 אגוזים והמשגיח ענה לא.

ואז התפשטה הידיעה ומהם העיר נגנבו דמי שחיטה עד שהתברר שהבן ווידער שעבד אצל מרת שלזינגר נשלח לשחוט לביתה 20 אגוזים והיא שלמה דמי שחיטה והבן ווידער גנב אותם לעצמו.

כששאלו את מרת שלזינגר מדוע היתה צריכה כל כך הרבה אגוזים בפעם אחת ענתה שכבר שנים רבות מידי שבוע הוא שולחת עם המשרתת לשחוט 20 אגוזים להכנסת אורחים.

חקרו את העניין כי כבר שנים רבות שלא הביאו הנה לשחיטה 20 אגוזים עד שהברר המעשה הנזר, המשרתת עקבה היטב אחר מלאכת השוחט עד שהיתה נוהגת לשחוט בעצמה כל השנים את האגוזים ואת דמי השחיטה לקחה לעצמה.

הַעִיר קְרוּלַע רָעָשָׁה עַד לֵב הַשָּׁמַיִם כָּל הָעִיר סָעָרָה כִּי מִי לֹא סָעַד לְבוֹ
בְּבֵית הַהִכְנָסָת אוֹרְחִים שֶׁל שְׁלֹזִינְגֶּר, הָאֲדָמוֹ"ר מְסֹאֲטָמֶר זְצוּק"ל
הוֹצִיא צוֹ לְהַכְשִׁיר אֶת כָּל הַכָּלִים וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וְאִזּוּ תִקְנֶנּוּ תִקְנוֹת חֲדָשׁוֹת
שֶׁלֹא יִחְזְרוּ עַל עֲצָמָם מְקָרִים כְּגוֹן אֱלוֹ חֲלִילָה.

(אֵת הַסְּפּוֹר הַזֶּה שֶׁמַּעֲתִי מֵאַחַד הָאֲנָשִׁים שֶׁל זִקְנֵי הָרַבָּנִים מֵהַתְּאֲחָדוֹת
הָרַבָּנִים תִּלְמִיד הָאֲדָמוֹ"ר מְסֹאֲטָמֶר זְצוּק"ל שֶׁהוּא אָכַל מִיְּדֵי שְׁבוּעַ
בְּהִכְנָסָת אוֹרְחִים).

וּכְפִי הַנִּרְאָה הַמֵּאֲכִילִי טְרָפוֹת בְּיָמֵינוּ מְשַׁפְּעִים מֵאֲכִילַת הָאוֹזִים הַטְּרָפוֹת
שָׁנִים רַבּוֹת.

כְּמֵאֲמַר הָרַבִּי מִבְּעֶלְזָא הָרַב הַקָּדוֹשׁ ר' אֶהְרֵן זִי"ע בִּשְׁעַת הַמִּלְחָמָה
כְּשֶׁנִּגְשׁוּ אֵלָיו כְּמָה צְדִיקִים בְּטַעֲנוֹת כִּיצַד אֶפְשָׁר לְהַבִּיט עַל
שְׁחִיטַת אֶלְפֵי יְהוּדִים מִיְּדֵי יוֹם בִּשְׁתִּיקָה וְלֹא לִפְעַל מֵאוֹמָה.

עֲנָה הָרַבִּי מִבְּעֶלְזָא זִי"ע יְדוּעַ שֶׁהֵיטָלַר יִמַּח שְׁמוֹ הוּא מְזַרַע עֲמָלֶק יִמַּח
שְׁמוֹ שְׁנוֹלַד מְשׁוּחָטֵי הַטְּרָפוֹת בְּגֶרְמָנְיָה.

כְּמוֹ שֶׁהֶעִיד כָּכָר בַּעַל הַדְּבָרֵי חַיִּים הַקָּדוֹשׁ זִי"ע בְּסִפְרוֹ שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת
דְּבָרֵי חַיִּים (יֹרֵה דָעָה סִימָן ז') שֶׁבְּחֶמֶשׁ הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת בְּגֶרְמָנְיָה
שֶׁהִמִּירוּ דָתָם רַחֲמָנָא לִיצְלָן שְׁלוֹשׁ וַחֲצִי מַלְיוֹן יְהוּדִים, הָיָה זֶה בְּעֶשְׂרִים
שָׁל הַשְּׁוֹחָטִים הַקָּלִים, וּבִכְשֶׁרָם שֶׁהֵאֲכִילוּ טְרָפוֹת, נוֹלַד הָעֲמָלֶק הֵיטָלַר,
יִמַּח שְׁמוֹ, וְנֵאמַר כְּשֶׁנִּלְחַם מֶשֶׁה רַבֵּנוּ עִם עֲמָלֶק כְּתוּב: "וַיְדִי מֶשֶׁה
כְּבָדִים וַיִּקְחוּ אָבָן וַיִּשְׁלֹחוּ תַחֲתָיו... וְאֶהְרֵן וְחֹר וְתָמָר בְּיָדָיו". רוֹאִים
מִכָּאֵן שֶׁבִּשְׁבִּיל לְהִלָּחֵם עִם עֲמָלֶק אֵף מֶשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה צָרִיךְ עִמּוֹ שְׁנֵי
אֲנָשִׁים נוֹסָפִים, הַמְּשִׁיךְ הָרַבִּי מִבְּעֶלְזָא, מִנֵּין לּוֹקָחִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים לְבָטֵל
אֶת הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה?

יְדוּעַ שֶׁר' נִתָּן אֲדֹלָר זִי"ע נִלְחָם בְּשׁוֹחָטֵי פְּרָאֲנֶקְפּוֹרְט (וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִפְר
"שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט" מֵהַגַּה"צ עֶקִיבָא יוֹסֵף שְׁלֹזִינְגֶּר זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָּה"י בְּשֵׁם הַצִּדִּיק מִעֲשֶׂרֶת
הַשְּׁבָטִים שֶׁשָּׁהָה בְּפֶסַח אֲצֵל חֲמִי הַגַּה"ק ר' הִילֵל קֵאלָאֲמִיעֶר זִי"ע) שֶׁחָפֵץ לְהַעֲבִיר אֶת
הַשְּׁוֹחָטִים מֵאֲכִילֵי טְרָפוֹת בְּסוּד "עַל חֶרְפָּה תַּחֲתֶיהָ" (וּכְמוֹכָא שֶׁהִשְׁחִיטָה הֵיחָה
בְּאוֹשְׁבֵיךְ מִמֶּשׁ שֵׁם בְּמָקוֹם שֶׁשְׁנֵים מֵאַחֵר יוֹתֵר הָרָגוּ כְּמָה מַלְיוֹנִים יְהוּדִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן וְכֵן זֶה

ה. וזה לשונו של הגה"צ מוה"ר עקיבא
יוסף שלעזינגער זצ"ל בעהמח"ס לב העברי:
הגהצה"ק ר' נתן אדלער זל"ה רצה לפסול
השו"ב דפ"ד, ולהכניע החותם של הסטרא
אחרא השורה על השו"ב"ם הפסולים בסוד
על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל
רצונו הי' בא משיח צדקינו, אך הס"מ
העמיד עליו רודפים קצבים, והוצרך לברוח
מפפ"ד, ותלמידו החתם סופר רץ אחריו
כמה פרסאות וכו' עכ"ל. (הובא בספר משכיל
על דל להגה"ק מוה"ר הלל מקאלמיי זי"ע, עיין
שם באריכות).

ה. וזה לשונו של הגה"צ מוה"ר עקיבא
יוסף שלעזינגער זצ"ל בעהמח"ס לב העברי:
הגהצה"ק ר' נתן אדלער זל"ה רצה לפסול
השו"ב דפ"ד, ולהכניע החותם של הסטרא
אחרא השורה על השו"ב"ם הפסולים בסוד
על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל

חזה הצדיק הקדוש ר' נתן אדלער ברוח קדשו וחפץ לבטל הגזרה, ורואים מעבדה זו מה שהשוחטים עלולים לעולל לא עלינו וכמו שמוכא למעלה מהרב הקדוש מבעלזא שהרשע ימח שמו יצא על ידי השוחטים הקלים).

ואלמלא השיג כל רצונו ה'ה בא משיח צדקנו, אף הס"מ העמיד עליו שוחטים קצבים ונאלץ לברח ותלמידו החת"ם סופר רץ אחריו "פרסאות עין שם נוראות.

מעשה ט"ז

מעשה נורא מהרבי הקדוש ר' מענדעלע מדעש בעל שאלות ותשובות "שערי צדק", כשלמד אצל החת"ם סופר הקדוש זי"ע.

ידוע שר' מענדעלע מדעש הקדוש ה'ה תלמידו של החת"ם סופר הקדוש זי"ע.

וכן ידוע שה"יטב לב" הקדוש השתוקק לנסע ללמד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש, אף לא יכל משום השוחטים הקלים ששחטו בפּרעשבורג (כמו שידוע שכתב ה"חת"ם סופר" בתשובת חת"ם סופר, יורה דעה סימן י"ח שהיה רץ כמה פעמים ביום לשחיטה, כי מי ידע מה מעוללים השוחטים כשאנו עוקב אחריהם). **פעם** כשר' מענדעלע מדעש פגש את ה"יטב לב" הקדוש שאָלו ה"יטב לב", כיצד יכול אתה לאכול בשר בפּרעשבורג, ידוע הרי שהשוחטים קלים?

ענה ר' מענדעלע שהוא אכן אכל רק מהבהמה שהחת"ם סופר הקדוש אכל בעצמו, והוא מאמין באמונה שלמה שגם אם ח"ו החליף ה'ה פגום, בא מלאך לישר את הפגימה.

פידוע התשובות של ר' מענדעלע נכתבו בגדלות יתר, יותר מתשובות ה"יטב לב" הקדוש, ללא השוואה, הגם של"יטב לב" ה'ה ראש חריף ולפי ראשו ה'ה צריך לכתב ביותר גדלות, אף זה יצא, כי ר' מענדעלע למד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש ושם קבלו דרך למוד חריפה ביותר, ואלו ה'ה ה"יטב לב" לומד בישיבת ה"חת"ם סופר" הקדוש, היו התשובות נראות אחרת, כפי גדלות מחו וכח התורה האדיר שלו.

ידוע שה"יטב לב" אמר לפני פטירתו שכל ימיו ה'ה מתחרט על שלא למד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש. (את הספור שמעתי מהרה"צ ר' יודאלע מדעש שליט"א ומתלמידים נוספים, תלמידי דעש).

ה"חת"ם סופר" הקדוש גם כהן כרב בדרעזניץ (במדינת מעהרען) 7 שנים, וגם ר' מרדכי בנט כהן שם כרב.

מובא בספר: "זכרון למשה" בשם ה"חת"ם סופר" הקדוש: "המדינות בגרמניה שפירו מהדרף הישרה, היה זה בסבת השוחטים הקלים".

וכך כותב גם הרבי מצאנז זי"ע (בשאלות ותשובות דברי חיים, חלק א', יורה דעה, סימן ז') עיין שם. וכן מובא כאן במעשה ט"ו באריכות על זה הענין, עיין שם.

ומענין השחיטה כדאי להזכיר, שהרה"ק ר' מענדעלע מדעש זצ"ל בעל המחבר ספר "מעגלי צדק", למד אצל החת"ם סופר זצ"ל וגם היה תלמיד של ה"ישמח משה" זצ"ל, וכשחזר המעגלי צדק מפרעשבורג שאלו אביו בעל "מראה יחזקאל" מה עשה עם אכילת בשר בשבת קודש. על אכילת בשר בחול לא עלה כלל על דעת ה"מראה יחזקאל" שבנו יאכל בשר, רק שאלו על שבת (פי היה איזה קול שהשוחטים בפרעשבורג היו קצת אנשים קלים, ובתשובות חת"ם סופר מדבר הרבה אודות השוחטים הקלים, והחת"ם סופר כותב בעצמו שהיה הולך הרבה לבית השחיטה, לראות אודות השחיטה אם הכל מתנהל כראוי). והשיב רבי מענדעלע, אכלתי אצל החת"ם סופר בעצמו, כי אני מאמין באמונה שלמה שמהבשר שאכל החת"ם סופר, אפילו אם היה ח"ו הספין פגום, בא מלאך למלאות ולישר הפגומות, ועל זה תמכתי יתדותי.

וכאן המקום להזכיר עוד ספור מענין השחיטה בפרעשבורג, שהיה איש אחד שהיה חסיד של ה"ייטב לב" מסיגעט זצ"ל ושל ה"מעגלי צדק" מדעש זצ"ל, ופעם היה לו שאלה קשה, ושאל את שני רבותיו, הן ה"ייטב לב" והן ה"מעגלי צדק". אחר זמן אמר ה"ייטב לב" בבית המדרש להאיש, בטח שאלת גם את הרב מדעש, הגד נא לי מה היתה תשובתו לשאלתך, ואמר האיש את כל התשובה לה"ייטב לב", פלפול ארוך ומקיף, והתאונן אחר כך הייטב לב בפני האיש, שהוא (ה"מעגלי צדק") למד אצל החת"ם סופר בפרעשבורג (כנראה שהתכונן לומר דלכן עונה תשובות כאלו) אבל אנכי, לא הניח אותי זקני, ה"ישמח משה", ללמד בישיבת החת"ם

או"ח סימן ר"ה, כי המלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים שוחטים וסופרים, עיין שם. (וכעין זה בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא, ד"ה והעולה).
ועיין בספר טיול בפרדס להגה"צ משאמלוי זצ"ל הי"ד, שכתב בחלק א' (מערכת שחיטה) כי כח הצינונות נתהווה גם ע"י השוחטים הקלים ובשר טמא שנתפסו שלומי אמוני ישראל, עיין שם.

ו. וז"ל שם: "שעל ידי השוחטים קלים יצאו מדינות שלימות מדת ישראל ואבד זכרם".
ושם בשו"ת דברי חיים (יורה דעה ח"א סימן ו') כתב וזה לשונו: "ועיני ראו כמה יראי השם לומדי תורה שהיו אצל צדיקים, ולאחר שנתחנכו באמונות הלזו נהפכו לאיש אחר אשר אם לא ראיתי בעיני לא האמנתי", עכלה"ק.
ומרן החתם סופר זי"ע כתב בשו"ת חת"ם

מחמת השחיטה שהיתה בפרעשבורג. (והינו שלא רצה שיאכל שם בשר, על כן לא שלחו ללמד בישיבת החת"ס).

חזינן מספור זה, דאף שה"מעגלי צדק" למד גם אצל ה"ישמח משה", וידוע שכשה"ישמח משה" לא היה מרצה השעורים לפני התלמידים מחמת איזה סבה, היה ה"ייטב לב" אומר השעור, ונמצא מזה דלפעמים היה יכול להזדמן שה"מעגלי צדק" למד גם אצל ה"ייטב לב", מכל מקום אחז כעת ה"ייטב לב" ברוב ענותנותו שה"מעגלי צדק" עונה תשובות להלכה יותר טוב ממה שהוא – ה"ייטב לב", עונה, ובענותנותו תלה ה"ייטב לב" את הדבר בזה שלא זכה ללמד בישיבת החת"ס סופר. ידוע שבנו של ה"מראה יחזקאל" למד אצל החת"ס סופר בישיבת פרעשבורג, והוא היה מהבנש"ק היחידים שלמדו אז אצל החת"ס סופר. ה"מראה יחזקאל" שלח את בנו ללמד שם משום מעשה שהיה.

ה"מראה יחזקאל" והחת"ס עמדו בחליפת מכתבי תורה. פעם אחת היה ביניהם איזה שאלה חמורה ושקלו וטרי בזה, אבל לא יכלו לבא אל עמק השוה, לכן החליט ה"מראה יחזקאל" שיסע להחת"ס לברר הדבר. בעת שבא לשם לא גילה שמו, ונכנס לדבר עם החת"ס מענינים שונים עד שבאו לדבר מענין השאלה הזאת שהיה ביניהם, והוכיח ה"מראה יחזקאל" סברתו והחת"ס הודה לו. החת"ס לבד הכין לו סעודה, ואחר כך הכין לו המטה לישון. ה"מראה יחזקאל" ראה שהחת"ס אינו הולך לישון, והולך לכתב דברי תורה, שאל אותו ה"מראה יחזקאל" אמאי לא מניח את עצמו לישון, ואמר ששלח ל"המראה יחזקאל" תשובה מזה השאלה, וכעת רואה ש"המראה יחזקאל" צודק, לכן רוצה לכתב לו עכשו. אמר לו ה"מראה יחזקאל" מי הוא, והחת"ס היה חלישות הדעת שלא ידע מקדם, [ואולי לא כפדו כראוי], ואז [שהרגיש ה"מראה יחזקאל" שיש לו חלישות הדעת], אמר לו ה"מראה יחזקאל" כי הוא רוצה לשלח את בנו ללמד אצלו, אם הוא מסכים, וענה לו בודאי, והבטיח להחת"ס שישלח את בנו בזמן הבא, וזה היה הפיוס בינו להחת"ס.

שאלה ב'

אינכם פוסקים מלהתקיף נגד פרשת החלב, יומם ולילה עסוקים הנכם בזה, עד מתי? על ידי כתיבתכם כי רבה היא, נעלם לי כל החשק מלאכל הבשר, ואנכי צריך זאת לבריאותי.

[עין להלן שזה מזיק מאד ויש שאר מאכלים כנגדם יותר טובים ובריאם, והם פרוה ללא חשש כלל].

אֲשֶׁתִּי מְסַרְבֶּת לְבָשֵׁל לִי בָשָׂר וְעָלִי לְהִלָּחֵם עִמָּהּ.

אָנֹכִי, מְשַׁאלְתְּכֶם נִרְאָה שְׁבוּרָךְ ה' זְכִיתֶם לְאִשָּׁה יִרְאֵת שָׁמַיִם, שְׁאִינָה מְסַפִּימָה לְהַאכִילְכֶם טְרָפוֹת, לֹא כְחוּהָ שֶׁהִסִּיתָה אֶת אָדָם הָרָאשׁוֹן שִׁיאֲכַל מ"עֵץ הַדַּעַת", וְעַיִן רַמְבַּ"ן בְּפֶרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית].

וְזֹאת מְשׁוּם שֶׁהִיא קוֹרֵאת אֶת כָּל הַקּוֹנְטְרָסִים שְׁלָכֶם, הֵאֵם אֵינְכֶם יוֹדְעִים שְׁאֵף אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרִים צָעֲקוּ: "מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר"? כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקִים לֹלֵא בָּשָׂר, כָּל שָׂכָן דּוֹר חָלַשׁ כְּדוֹרֵינוּ.

הֵאֵם לֹא יָדוּעַ לָכֶם מִהֶמְכָּתֵב שֶׁהוּצָא עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל הַתַּאֲחָדוֹת הָרַבָּנִים מִחֻמָּם מַגְדוּלֵי הָרַבָּנִים שֶׁבְּכָלֵל אֵין שׁוּם שְׁאֵלוֹת נִקּוֹר בְּכָל אַמְרִיקָה?

פִּי צִד יְכוּלִים הַנֶּכֶם לְכַתֵּב הַהֶפֶךְ מִהֶרְבִּי מְסַאטְמֵר וְכָל בֵּית דִּינוֹ הַגְּדוֹל בִּירוּשָׁלַיִם, שְׁכָל הָעוֹלָם מִתִּירָאִים מֵהֶם, וְרַק אֹתָם, הָרַב מֵהַאֲלָמִין, אֵינְכֶם מִתִּירָאִים מֵהֶם?

תשובה על שאלה ב'

הַשְּׂאֵלָה עֲצֻמָּה, הִנֵּה תְּשׁוּבָה מְסַפֶּקֶת, שְׁאִי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּמֵּךְ עַל הַמְּכָתֵב. לֹא הִיָּה כְּתוּב בְּמִכְתָּב שֶׁל הַתַּאֲחָדוֹת וְשֶׁל בִּד"ץ מִירוּשָׁלַיִם, שֶׁרַק בָּשָׂר סַאטְמֵר כָּשֵׁר הוּא, הִיוּ יְכוּלִים לוֹמַר שֶׁתִּקְּנוּ אֶת הַשְּׁחִיטָה וְכו'.

אָךְ לְתֵת הַכָּשֵׁר חֵלֶק וְלַחֲתֹם שְׁבָכָל הֵם 50 עָרִים בְּאַמְרִיקָה הַנִּקּוֹר כָּבֵר כָּשֵׁר וְאֵין שׁוּם שְׁאֵלוֹת אֲפִילוֹ "הִיבְרוּ נַעֲשֵׂאנַעַל" א-י "999" – וְכו' וְכָל כְּמִיּוֹת הַשְּׁחִיטָה מְנַעֲבֵרָאסְקָא וְקֹאנַעטִיקוֹט וְכו' לֹאן שֶׁתִּפְּנוּ בְּכָל אַמְרִיקָה וַיֹּאמְרוּ לָכֶם שְׁזֵה מִנְּהַג הוֹנְגְרִיָּה כָּבֵר בְּסִדֵּר, הַנִּשְׁמָע הַכָּשֵׁר כְּזֵה בְּעוֹלָם, בְּפֶרֶט בְּמָקוֹם שֶׁהֶרְבִּי מְסַאטְמֵר זְצוּק"ל לֹא נָתַן הַכָּשֵׁר מְעוֹלָם, וְכוֹתֵב בְּסִפְרוֹ שׁו"ת דְּבָרֵי יוֹאֵל (יִוְרָה דַּעַה סִּימָן ל"ד אוֹת ב' בְּסוּפּוֹ) שֶׁעַל הַקְּצָבִים שֶׁבְּאַמְרִיקָה אֵין לְסַמֵּךְ כָּלֵל וְזֵה לְשׁוֹנוֹ:

"עַם אִזּוֹ פֹּאֲרֵהָאן פִּלְעֶצֶר אֵין אַמְרִיקָה וְוֹאס דָּער בֵּית דִּין הָאט נִישֵׁט דָּעם רִיכְטִיגֵן כַּח דִּי קֵהֵלָה פִּירְט זִיךְ נִישֵׁט אַזוֹי ווִי מַעַן דָּאַרְף אֹון דִּי מוֹרָא פֿון דִּי בּוֹטְשֶׁעֶרס אֹון פֿלִייש אָנְפִירֶעֶרס לִיגֵט אוֹיפֿן שׁוֹחֵט מֵער פֿון דִּי מוֹרָא פֿון בֵּית דִּין אֹון אַוֹדַאי מֵער פֿון ה' יִתְבָּרַךְ, עַס זַענְען אוֹיךְ פֹּאֲרֵהָאן פִּלְעֶצֶר וְוֹאס דִּי שׁוֹחֵטִים זַענְען נִישֵׁט ווִי עַס דָּאַרְף צו זִיין אֹון זִי דָּאַרְפֿן אַ הַשְּׁגָחָה פֿון בֵּית דִּין" עַיִן שָׁם.

וּבִתְרָגוּם לְלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ, קִיָּמִים מְקוֹמוֹת בְּאַמְרִיקָה שֶׁהִבִּית דִּין שָׁם אָבְדוּ אֶת הַכֹּחַ הָאֲמָתִי, הַקֵּהֵלָה אֵינָה מִתְּנַהֲגֶת כְּרְאוּי וְיִרְאֵת הַשׁוֹחֲטִים

ומגהיגי הבשר מנחת על השוחט יותר ממורא בית הדין וכל שכן יותר ממורא ה' יתברך וכן קמים מקומות שהשוחטים אינם ראויים וצריכים השגחת בית הדין.

מדברי הרבי מסאטמר רואים שבאמריקה אף אצל הרבנים החרדים קורה שמאבדים כחם להטיל מורא על השוחטים שנחוצ מאד לכשרות מהדרת במאות אחוזים.

וכן כותב הרבי בהמשך, באותו סימן הטורי זהב אומר שלפי שחיתות הדור אין להאמין לסתם אנשים וכותב המהר"ם שיק שכיום בשפל המצב, התורה ויראת שמים נחלשו והקלילות צומחת כעשבי השדה סתם יהודי אינו אמן, וכפי דעתי זהו דעתם של חז"ל בגמרא ובפוסקים... בעונינו הרבים אלו שנחשדו בכשרות הם הרוב המכשולות והקולות רבים בזמנינו, והתורה ויראת שמים הם במדרגה השפלה ביותר עד כאן.

מוסר ההשכל הוא:

1. סתם אנשים אינם אמינים לכשרות.

2. רוב אנשים אין לסמוך עליהם על כשרות.

3. המכשולות באכל כשר רבים הם.

4. התורה והיראת שמים הם במדרגה שפלה.

נו, כיצד זה מסתדר עם הפתקה שהתיר בשר בכל אמריקה.

התאחדות הרבנים בעצמה הודיעה במכתב שבכל אמריקה נכשלים, לצערנו, יהודים באסור אכילת חלב, והם מעוררים במכתב לתקן את מכשול החלב.

וכן יכולים הנכם לשמוע את הקלטת של אספת התאחדות הרבנים שערכה כשלש שעות ושם שומעים בפרוש שהאדמו"ר מסאטמר שליט"א ("ברך משה") אומר שרימו את הצבור כל ה-30 שנה בבשר שאינו גלאט כשר, ומכרו זאת לעולם החרדי כגלאט ("מען האט פארנארט דעם עולם גלם אלע 30 יאר מיט פלייש וואס איז נישט גלאט, און מען האט עס פארקויפט פארן חרדישן עולם אלס "גלאט"), זהו לשונו.

וכמוכא בספר הודאת בעלי דין, הודאה י"א.

אחד הרבנים שואל: כפי שלא משתמשים בסוכות למרות כשרותו, סירכא בשר... (אם כך שלא ישתמשו בצלע י"ב).

עֲנֵה רַב, בַּעַל מְכָשִׁיר: הַלּוֹאִי, הַלּוֹאִי, כִּמָּה כֵּן מְשַׁתְּמָשִׁים, הוֹרִידוּ אֶת הַסִּירְכוֹת, זֶהוּ "גְּלָאט", בְּכָל אוֹפֵן מְשַׁתְּמָשִׁים בְּסִירְכוֹת, אִי אֶפְשָׁר לוֹמַר שֶׁלֹּא מְשַׁתְּמָשִׁים בְּסִירְכוֹת שְׁאֵלְמָלָא כֵּן לֹא הָיָה לָכֶם בָּשָׂר לְמַכּוֹר.

יֵשׁ, זֶה קוֹרֶה, זֶה לֹא בָּא בְּקִלּוֹת, אֲךָ זֶה נִמְצָא לְפַעֲמִים.

עַל אֵלּוּ הַדְּבָרִים מָחָה רַב אַחֵר, גַּם בַּעַל מְכָשִׁיר, בְּזֶה הַלְשׁוֹן: תִּמְחִלוּ לִי, עַל כֵּךְ אֶעֱנֶה, חֲלִילָה לְהַחֲלִיט כִּךְ שְׁאֵנוּ לוֹקָחִים חֵס וְחֲלִילָה סִרְכוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם... וְכו'.

גַּם כֵּן יְדוּעַ שְׁמַנְעוּ \$160. 000 לַעֲדָה הַחֲרָדִית בִּירוּשָׁלַיִם, מִכֶּסֶּפִּי "קֶרֶן הַהֲצָלָה" כִּי רָצוּ מִכָּאן לְהַכְרִיחַ אֶת הַבֶּד"ץ מִהֶעֱדָה הַחֲרָדִית לְכַתֵּב מִכְתָּב שֶׁהַבָּשָׂר בְּאַמְרִיקָה כָּשֶׁר, וְהֵם סָרְבוּ. לְבִסּוֹף חֵלֶק מֵהֶם נִאֲלָצוּ לְהַכְנִיעַ כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת כֶּסֶּפִּי "קֶרֶן הַהֲצָלָה" וְכָתְבוּ אֶת הַמִּכְתָּב. (רֹאה בְּאֵרֵיכוֹת בִּסְפֹּר עֵמֶק הַבְּכָה). הָיָה אֲמוּרָה לְהַתְקִים אֶסְפָּה שֶׁל חֲמֵשֶׁה רַבָּנִים לְשִׁמוּעַ גְּבִיִּית עֲדוּת עַל מִצַּב הַשְּׁחִיטָה בְּאַמְרִיקָה, אֲצֵל הָרַב מִפֶּאפֶּא זצ"ל, וְהָיוּ אֲמוּרִים לְהַגִּיעַ 40 רַבָּנִים וְשׁוֹחֲטִים עִם עֲדוּת.

בְּאַסְפָּה הַזֹּאת הָיוּ צְרִיכִים לְהַשְׁתַּתֵּף: הָרַב מִפֶּאפֶּא זצ"ל, הָרַב מִקְאֲשׁוֹי זצ"ל, הָרַב מִדְּעִבְרַעֲצִין זצ"ל, הָרַב מִסְּאִמְבֶּאטְעֵל זצ"ל, הָרַב מִסְּאִטְמֶער שְׁלִיט"א ("בֶּרֶךְ מֹשֶׁה") וְהָרַב מִקְאֲסָאן.

לְבִסּוֹף הָאֶסְפָּה הַהִיא הִתְבַּטְּלָה מִשּׁוֹם שֶׁהִזְהִירוּ בַּחוּמָרָה אֶת הַרַבָּנִים שִׁיְהִיגּוּ אוֹתָם אִם יִשְׁתַּתְּפוּ בְּאַסְפָּה.

נִבְיָא עֲדוּת שֶׁשְׁמַעְנוּ מִהָרַב הַגָּאוֹן מוֹהֵר"ר שְׁלֹמֶה יוֹדָא שְׁוויִיצְעֵר שֶׁסִּפֵּר שֶׁשָּׁמַע בְּעֵצְמוֹ מִהַגֵּה"צ מִדְּעִבְרַעֲצִין שְׁלִיט"א בְּמִקְוֶה בַּעֲלֹזָא ב - (16) „וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "מִיט דִּי סְאָטְמֶערֶר קָען מֵעַן גֶּאָרְנִישְׁט מֵאָכֵן, זִי זַעֲנַעֵן אוֹיִמְשְׁטָאנֵד עֲמִיצֵן מִיט אַ קָאָר אַרױנטְעֶרצױשְׁמִיִסֵּן אױן זַאגֵן עֵס אִיז וואָר אַן עֶקְסִידֶענְט". תִּרְגּוּם: עִם אֲנָשֵׁי סְאָטְמֶער אִי אֶפְשָׁר לְפַעַל מְאוּמָה, הֵם מְסַגְּלִים לְדָרֵס מִשֶּׁהוּ בְּמַכּוֹנִית וְלוֹמַר שֶׁהָיָה זֶה תְּאוֹנַת דְּרָכִים.

שְׁאֵלָה ג'

1. כִּיצַד הֵנָכֶם מְעִיזִים לְצֹאת נֶגֶד גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵים הַגְּדוּלִים מִמֶּכֶם בְּשָׁנִים כְּפֻלִּים? גַּם הֵנָכֶם הוֹצֵאתֶם לְאוּר חֲבוּרִים רַבִּים, אֲךָ אֵף עַל פִּי כֵּן אֵין זֶה אוֹמֵר שֶׁמֶתֶר לָכֶם לְכַתֵּב נֶגֶד, לוֹ הָיִיתֶם לְפָחוֹת בְּגִילָם, הָיִיתִי מִבֵּין, אֲךָ אַתֶּם צְעִירִים מֵהֶם?

2. כִּיצַד הֵנָכֶם רוֹצִים לְמַנוּעַ מִיהוּדִים לֶאֱכֹל בָּשָׂר, בְּמָקוֹם שֶׁחֵלֶק נִכְבָּד מִהַהֲכָנְסָה נִזְקַפֶּת לְמוֹסְדוֹת, שֶׁם לּוֹמְדִים מֵעַל 10 אֶלֶף יְלָדִים בַּלַּע"ה

שְׁלַצְעֵרֵינוּ עַל יְדֵי כְּתִיבַת חֲבוּרֵיכֶם, חָדְלוּ רַבִּים לֶאֱכֹל בֶּשָׂר בְּהֶמָּה וּבְכֶךְ עוֹשִׂקִים אַתֶּם סְכוּמִים נִכְבְּדִים מִכִּסְפֵּי הַיְשִׁיבָה הַחִיּוֹנִיִּים וּבְגִלְלָכֶם עוֹמְדִים אָנוּ כִּיּוֹם בְּמִשְׁבֵּר גָּדוֹל, לֹא עָלִינוּ, וּמִי יוֹדֵעַ כִּמָּה זֶמֶן נוֹכַל לִסְבֹּל זֹאת הָאֵם תּוֹכְלוּ לְטוֹל עַל עֲצֻמֵּיכֶם אֶת הָאֲחֵרִיוֹת?

הָאֵם לֹא יָדוּעַ לָכֶם סְפוּרוֹ שֶׁל הָרַבִּי מְדַעֲבָרְעֵצִין שֶׁבִּשְׂעָה שֶׁהוֹצִיא אֶת מִדְרִיךְ הַכְּשָׁרוֹת, "וְעַד הַכְּשָׁרוֹת", שֶׁלַח הָרַבִּי מִסַּטְמֶעַר לִקְרֹא לוֹ וְצִוּוּהָ עָלָיו לְהַפְסִיק עִם כָּל מַעֲרַכַת הַמִּלְחָמָה נֶגֶד הַכְּשָׁרוֹת, וְאָמַר לוֹ שְׂאֵף אֶחָד לֹא הָעֵמִיד אוֹתוֹ לְזִכּוֹת הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי כְּשָׁרוֹת, אַתֶּם לֹא אֲחֵרָאֵי הָעוֹלָם. וְאִם הָרַבִּי מִסַּטְמֶעַר צִוָּה עַל הָרַב מְדַעֲבָרְעֵצִין לַעֲזֹב אֶת עֲסָקָנוֹת הַכְּשָׁרוֹת אִזּוֹ מֵהַנֶּכֶם חוֹשְׁבִים שְׁגֹדוּלִים אַתֶּם יוֹתֵר מֵהָרַב מְדַעֲבָרְעֵצִין?

דַּעֲתִי הוּא, עֲזָבוּ מַעֲמַלְכֶם, תָּנוּ מְנוּחָה לַיהוּדִים הַחֹפְצִים לְהַחֲיוֹת אֶת לְבָם בְּשִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ בְּטִשְׁלוּנֵט טָעִים וּבִמְעֻט נִקְנִיק, סְלָמִי וּפְסֻטְרָמָה. כָּל יְהוּדֵי יִרְאָ וְשָׁלֵם שֶׁר מִדֵּי שִׁבְתָּ בְּהַתְּלַחֲבוֹת עֲצוּמָה עִם יְלָדָיו בְּצוּתָא: "בְּשָׂר וְדָגִים וְכָל מִטְעָמִים", עָלִינוּ לְהוֹדוֹת לָהּ יִתְבָּרַךְ שֶׁנָּתַן בְּיָדֵינוּ כֶּסֶף לְקָנוֹת אֶת הַמֶּאֱכָלִים הָעֲרָבִים וְדִי לַמְכִּין.

צָבִי דָּוִד הָעֶרְשָׁקוּבִין.

תשובה על שאלה ג'

1. הַמְכָּשִׁירִים וְאֵלּוֹ הַמַּתִּירִים נִבְלוֹת וּטְרָפוֹת חֵלֶב וְדָם לְמַעַן כֶּסֶף וְכָבוֹד, אֵינָם גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, אֵלָּא מְכָשִׁילֵי יִשְׂרָאֵל כְּשִׁבְתִּי צָבִי שֶׁר"י יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שֶׁהַתִּיר חֵלֶב וְדָם וְהָיָה גָּדוֹל מְדוּרָנוּ, הָאֵם גַּם יִחָשֵׁב כְּגֹדוֹל?

כִּיּוֹם בְּהַתְּאֲחָדוֹת בּוֹדָאֵי הָיוּ רוֹצִים, לְשָׁלֵם לוֹ 2 מִלְיוֹן דּוֹלָר לְשָׁנָה, רַק בְּשִׁבְלֵי שִׁיתִּיר נִבְלוֹת וּטְרָפוֹת, חֵלֶב וְדָם.

2. וּלְגַבִּי הַהִכָּנְסוֹת לְמוֹסְדוֹת שְׁנַעֲצָרוֹת, הַתְּשׁוּבָה כְּדִלְהֵן:

בְּיָדֵינוּ כָּלֵל כַּח הַפּוֹעֵל בְּנִפְעַל, כִּךְ שְׂאֵם הַבֶּשָׂר טָרֵף הַשְּׂאֵלָה אֵינָה שְׂאֵלָה שֶׁבְּכֶסֶף זֶה צָרִיךְ לְתַמֵּךְ בְּמוֹסְדוֹת וְאֵל תִּשְׁכַּחוּ שֶׁבְּקִבּוּצִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל נִתְּנוּ לֶאֱכֹל בֶּשָׂר חֲזִיר בְּלֶבֶד, אֵף לֹא חֵלֶב, וְאוֹי וְאֵבּוֹי לְנַפְשְׁכֶם שֶׁנִּרְאָה שֶׁהַתְּפֻטְמָטָם בְּמָנוֹת מְלֹאוֹת שֶׁל נִבְלוֹת וּטְרָפוֹת חֵלֶב וְדָם.

וְזֶה שֶׁהֵנֶכֶם כּוֹתְבִים שֶׁהַיְשִׁיבוֹת מִתְּמוּדָדוֹת עִם מִשְׁבָּרִים, תְּשׁוּבָתִי, מוֹטָב שֶׁהַיְשִׁיבָה תִּהְיֶה בְּמִשְׁבֵּר גָּדוֹל (וְאִפִּילוֹ עַד כְּדֵי סִגִּירָה) מֵאֲשֶׁר לְפִטָּם אֶת

ז. וידוע ששבתי צבי ימ"ש תיקן נוסח ברכה חלב, ועיין באריכות בספרי קובץ ספרים חדשה אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת בעיני ניקור.

הצאן קדשים בכספים של נבלות וטרפות, חלב ודם. (ראה גם באריכות בקונטרס "אכן מקור תזעק" לגבי זה שעמפיער פאלטרי העניק סכומים נכבדים לישיבת "תפארת ירושלים" מהגה"צ ר' משה פיננשטיין ז"ל ועל ידי זה הוא היה כשר רח"ל).

ישוב על כך שהנכם כותבים שאי אפשר לטול אחריות כבדה כל כך, תשובתי, שידוע היטב מגדולי ישראל הקדמונים שמוטב לסגור הישיבות מאשר להכניס בהם לשונות העכו"ם.

בנוגע לכך שהרב מסאטמער זצ"ל שלח לקרא לרב מדעברעצין ואמר לו שאף אחד לא העמידו לזכות את העולם, התשובה על כך היא כדלהלן:

הרבי מסאטמער זצ"ל היה כבר זמן רב לאחר הארוע מחי, ל"ע, ואכן ראשי הקצבים שהיו יושבי ביתו (הכל בעבור שיוכלו בקלות להאכיל נבלות וטרפות) הסיתו את הרבי בדברים שאינם, כידוע.

בפרט כפי שהרב מסאטמער בעצמו כתב לפני שנים בשו"ת דברי יואל (חלק י"ד סימן ל"ד, אות ו' בסופו) כדלהלן:

לפעמים רואים אצל הקצבים היראים, שומרי תורה ומצוות, חרדים לדבר ה' מכל התחומים, אבל כשהשטן מגיע למכירת בשר שזוהי פרנסתם, חשודים הם שאינם מתנהגים כשורה, כל שכן אצל אלו המקלים אף בדברים אחרים, אלא מאי? אם עוקבים אחריהם, משגיחים נאמנים, תופסים אותם. אך במקום שאין השגחה במאת האחוזים, לא תופסים, ואז הקצבים רשאים לפעל כטוב בעיניהם ואיך שלבם חפץ, ומאכילים נבלות וטרפות ר"ל, ואין איש יודע מזה, כי אין משגיח, עכת"ד.

מוסר ההשכל מזה הוא, הרב זועק הצילו! שאם אין השגחה במאת האחוזים, מא' עד ת', אוכלים נבלות וטרפות ר"ל, ואתם יושבים על מי מנוחות בסעודת בשר, למרות אי השגחה מהתחלה ועד הסוף, ואוכלים נבלות וטרפות.

הרבי מסאטמער זצ"ל, לא היה ירא שיהיו טענות, היתכן לומר על רבים שאוכלים נבלות וטרפות רח"ל. ועוד רואים מדבריו שהיראת שמים מאלו הנקראים תלמידי חכמים, לצערנו, חלשה ביותר.

וכן כותב הרבי מסאטמער זצ"ל בשו"ת דברי יואל (יורה דעה סימן ל"ד, סוף אות ו') שרואים בחוש במדינתנו (אמריקה), במקום שנמצאים ברוך ה' משגיחים העומדים על הפשר מהשחיטה ועד המכירה ובכל אופן הקצבים נסו בכל האמצעים להכניס בשר מבחוז, פעמים נודע שהקצבים רצו

בהסתתר להביא בשר בדרך שהמשגיח לא ידע מזה בלי להביט על כך שאנשים נכשלים, הכל בשביל להרויח כמה דולרים, עין שם.

המוסר ההשכל הנלמד מדברי הרבי:

א. הקצבים כיום מוכנים להכשיל יהודים בעבור בצע כסף.

ב. למרות שעומד משגיח מתחלה ועד הסוף ממש, מוצא הקצב דרכים שונות לסובב, ואף אחד לא בטוח על מה שהוא אכל.

ג. גם בשביל רוח מועט יכשיל הקצב בבשר טרף.

ד. הקצבים מתאמצים בכל הדרכים להכניס בשר טרף.

וזה שהנכם שואלים אם גדול אני בשנים מהרב מדעברעצין וצוק"ל שאלתכם אינה חכמה שחז"ל הרי אומרים שכל ישראל ערבים זה בזה, כל יהודי הרוואה מכשול אצל יהודי אחר מחיב לעוררו ולהוכיחו על כך, בפרט במקום שרואים שמאכילים אלפי יהודים בכל יום גבלות וטרפות חלב ודם רחמנא ליצולן, בודאי ובודאי שאסור לשחק וראה למעלה מה שהבאתי מספר "דבר בעתו" מבעל החפץ חיים וצ"ל.

וענין השירה שהזכרתם שכל יהודי ירא ושלם שר מידי שבת בהתלהבות עצומה עם ילדיו בצוותא בשר ודגים וכל מטעמים התשובה היא, אכן אמת ששרים אף על איזה בשר ודגים בשר טרף חס וחלילה, האם חושבים הנכם שזו היתה דעת הפיטן בחבור הזמירות בשר ודגים, חס וחלילה לומר כך. אנו מוצאים בפרוש בתורה הקדושה (פרשת ראה) "וְזָבַחְתָּ... כֹּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ" (דברים יב, כא), אם תשחט כֹּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אַז וְאָכַלְתָּ

ח. בספר דברי תורה על הגדה של פסח כתוב כדלהלן: "ואתא מלאך המות ושחט לשוחט". המראה יחזקאל ספר לילדיו בליל פסח על שאלה שהיתה לו היום, שוחט שהחל לשתות האם מתר לאכול משחיתתו ושאל את בניו היכן אפשר למצוא התשובה בהגדה, הילדים לא ענו והמתינו שאביהם יענה, נענה האב, נאמר בהגדה "ואתא מלאך המות ושחט לשוחט" לכאורה קשה מדוע יש לשחוט את השוחט הרי כתוב בתורה: "וְזָבַחְתָּ... כֹּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ" והשוחט נתן לאכול ליהודים שהיה להם בשר כשר לכבוד שבת ויום טוב וכן חפץ שהיה להם בשר כל השנה, ומקים מצוה לפי פוסקים מסומים כמו ה"חרדים" ואחרים, בכל

עוף מצוה מיוחדת, מצות עשה דאורייתא של: "וְזָבַחְתָּ... כֹּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ", אם כן מדוע מגיע לו שחיטה על כך?

ענה שהספור היה ששוחט שחט לאחר שתית ד' כוסות וממילא שוחט כזה באמת צריך לשחוט.

ר' מנדעלע מדעש בעל מחבר ספר "שערי צדק", למד אצל החת"ם סופר בפרשבורג, הוא היה גם תלמיד של ה"ישמח משה" הקדוש שסדרו היה בעצמו ללמד שעורים וכשלא למד בעצמו למד ה"ייטב לב", יתכן שפעם למד ה"ייטב לב" את ר' מנדעלע.

היה יהודי, חסיד מה"ייטב לב" הקדוש, ומר' מנדעלע מדעש, שהיתה לו שאלה רצינית שאל

שם מתר לך לאכול בשר ואם לא זה אסור בתכלית האסור וחלילה לומר שכונת הפיטן היתה על בשר הטרף לכל הדעות.

אתם מצינים בסוף מכתבכם את המאכלים כ"מאכלים טעימים", אך לצערנו כאלו "מאכלים טעימים" מוריד את היהודי מדרך הישרה ח"ו, כמו שכותב הרמב"ם הקדוש ז"ל במכתבו הידוע הנקרא "אגרת תימן" (וראה בספר הקדוש דגל מחנה אפרים^ט פרשת עקב שמביא שם ג"כ) שזה

לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם. וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות,

את שני רבותיו, חפץ היה לראות מה יעשו שניהם, לאחר מכן פגש את ה"ייטב לב" בבית המדרש, שאלו ה"ייטב לב", מסתמא שאלת גם את ר' מנדעלע את אותה שאלה, ענה החסיד, אכן שאלתי. שאלו ה"ייטב לב", מה היתה תשובתו? וענה לו החסיד את כל תשובת ר' מנדעלע באריכות ובפלפול. נענה ה"ייטב לב" לחסיד מה אעשה שאבי ה"ישמח משה" לא הרשה לי ללמד אצל ה"חת"ם סופר" הרי בגלל השוחטים שדברו עליהם שהיו שוחטים קלים. אגב כותב רבות ה"חת"ם סופר לגבי השוחטים קלים בתשובות, וכן כותב שהוא היה רועד מהשחיטה והיה רץ כמה פעמים ביום לבדוק השחיטה.

המראה יחזקאל שלח את בנו ר' מנדעלע מדעש ללמד אצל ה"חת"ם סופר" מפני מעשה שהיה שהדפסתי כבר פעם אצלי, כשר' מנדעלע חזר לביתו מפרעשבורג, שאל את בנו מה עשית עם בשר לשבת בפרעשבורג? ענה שאכל אצל ה"חת"ם סופר" מאותה בהמה, והוא מאמין באמונה שלמה שגם אם הסכין היה פגום, בא מלאך וישר את הפגומות. על בשר במשך השבוע לא שאל, מפני שלא אכל בשר במשך השבוע, אך לכבוד שבת שאלו מה עשה.

ט. ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה, ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר

שְׁשָׁלוּ שְׁאֵלוֹת עַל סְפָקוֹת בְּאִמּוּנָה זֶה בְּעֵבֹר שְׁנֵת־פֶּטְמוֹ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת וְאִכְמ"ל.

ג) עֵינּוּ מַעֲט בְּסִפְרֵי הַקְדוּשִׁים (תולדות יעקב יוסף פְּרֶשֶׁת נָשָׂא, דְּבָרֵי חַיִּים הַשְּׁמֻטוֹת
לְפָרֶשֶׁת וִיקָהָל).

מוסרים אפיקורסים, הן המה משורש עמלק
הדעת דסטרא אחרא ער"ב ר"ב גימטריא דע"ת
כאשר תראה בדורות הללו אשר בעוה"ר
נתרבה האפיקורסות, וגם אותן דקיימין כלי
חמס על ישראל לפשוט את עורם מעליהם
בעצות רעות בחוקים לא טובים וד"ל, ע"כ.
ועיין בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא.
ובוזהר חי פרשת בראשית (דף קי"ג) כתב וז"ל,
ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב
רב, ע"כ.

ובספר דברי חיים בהשמטות לפרשת ויקהל
כתב וז"ל, דלפני ביאת המשיח יהיו רוב
הרבנים מהערב רב כו', וז"ל הדברי חיים שם:
כי ישראל בעצמן קדושים אך הערב רב כל
חסדים דעבדי לגרמיהו עבדו כנראה בעליל
שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה
בעוה"ר רובן מערב רב ורוצים לשרור על
הציבור וכל מעשיהם רק לגרמיהו לקבל כבוד
וממון ולכן אין להתחבר רק אם עובדים באמת
שמוסרים נפשם לדי' לא לקבל שום תועלת
לעצמם, ע"כ עיי"ש עוד.

ונמצא מכל זה דברים נוראים, דרוב הרבנים
ובעלי בתים הם של הערב רב, וצריכים ללחום
נגדם במלחמה גדולה, ובעוה"ר לא די שאין
נלחמים נגדם אלא הרבה אנשים יש להם קשר
אתם ובונים להם בנינים ופלטרין גדולים,
ונותנים להם ממון כסף רב, ויש להם שם כבוד
ויקר וגדולה, והצדיקים האמיתיים המקושרים
לה' יושבים בעניות ל"ע וא"א להם לפעול
ולעשות לצרכי שמים כראוי, להרבות פעלים
לתורה וליראת שמים.

ועל פי זה אפשר להבין מ"ש בספה"ק היכל
הברכה (בפרשת ואתחנן הנ"ל על פסוק הסיבו וגו') וזה
לשונו: "ואני תמהתי על בעלי בתים הכשרים
למה ישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה

ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי
מאמרינו הבונים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך
עליון. והואיל והעיון פניהם ויצאו לחוץ,
פתאום יבוא עליהם הכזרת, וכרות יכרתו
אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא
היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך
גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן
דבריו.

י. אצלי זה לא חידוש, כי כתוב בוזהר הקדוש
ובאור החמה, כי לפני ביאת המשיח יהיו רב
הרבנים ומנהיגי ישראל מהערב רב רח"ל. (ולפי
הזהר הזה אנו רואים בבירור לאיזה סוג הרב הקל הזה
שייך).

והנה בפרשת בשלח כתבתי בבאור הכתוב
מלחמה לה' בעמלק מדר דר, דהנה איתא
בוזהר הקדוש על פסוק זה (דף ס"ז) מלחמה לה'
בעמלק מדר דר, אמר ר' יהודה בכל דרא ודרא
בכל דרין דאתיין לעלמא לית לך דר דלית בהו
מההוא זרעא בישא וקב"ה אגח בהו קרבא, רבי
יצחק אמר ועלייהו כתיב יתמו חטאים מן
הארץ, עיי"ש.

עוד איתא בוזה"ק (ח"ב דף קכ:) דערב רב אינן
יין דנתנסך לעכו"ם, ומנהון משומדים מינים
ואפיקורסים משומדים לעבירות שבכל התורה
כולה.

ובספה"ק אור החמה (פ' נשא בשם הרמ"ק) כתב
וז"ל, הערב רב הם גויי הארץ נשמת החיצונים.
ושם (על זוה"ק משפטים דף ק"ב ע"ב) וז"ל מלחמה
לה' בעמלק שהם ערבוביא בישא שכולם
נתערבו אלו באלו וזרע עמלק נתערב בהם ויש
רשעי ישראל שהם נחשבים מכולם שהם
פריצי ישראל מהרסיך ומחריביך ממך יצאו
וכו'.

ובבני יששכר (מאמרי חודש אדר) כתב, כתות
הערב רב אשר בקרבנו הם יושבים, מינים

בחכמה ובעושר כך מלמעלה יורד השפע וכמ"ש בש"ס ולמוכחים יונעם ועליהם תבוא ברכת טוב, כל זמן שתוכחה בעולם ברכה בעולם וכו' (תמיד כ"י ע"א) ור"ל שגורם שפע כנ"ל, וכמ"ש בתיקונים (תיקון מ"ד) יעו"ש".

"ובזה יובן חסד ואמת נפגשו, ר"ל כשעושים להשפיע זה לזה החכמים מקבלין חסד מהעושר והעשירים שומעין חכמה ומוסר הנקרא אמת מהחכמים שהוא עיקר התכלית כמ"ש חסד ואמת מן ינצרוהו כנ"ל, אז גורמים לייחד ב' מדות הגורמין שפע וברכה בעולם, וזהו צדק ושלוש נשקו" וכו'.

"ובזה יובן דברי נעים זמירות ישראל בפתח דבריו, למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק יתיצבו מלכי ארץ וגו' ור"ל שלא אמר זה דרך תרעומות להתרעם למה רגשו וכו' רק שאמר דרך מוסר לעמו ישראל בטוב טעם ודעת להבינם למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק להתעולל עלילות בריק והבל על בחירי אומה ישראל, כאשר באזנינו שמענו עלילות שונאינו בכמה מיני תחבולות אין מספר להעלותן אשר האומות מעלילין והם המוני האומות הנקראים גוים שרגשו וגם השרים של המדינה מאומות העולם הנקראים לאומים יהגו ריק, היאומן כי יסופר להאמין מחכמי אומות העולם על דברי הבל וריק כזה, אבל זה נמשך מצד כי יתיצבו מלכי ארץ מאן מלכי רבנן (גיטין ס"ב ע"א) שמעמידין על פי השר שארץ שלו, וזה שנצב לרב שנקרא מלך על פי מלכי ארץ שהארץ והעיר שלו אחר חורבן הבית [ותיבת מלכי משמש לכאן ולכאן] ויתיצבו מלכי ארץ ורוזנים שהם המנהיגים של הרב הנ"ל נוסדו יחד על ה' ועל משיחו, כי מיד יועצים עצות על ה' בענין מאכלות אסורות להעביר שוחטים טובים ולהעמיד רעים לפי רצונו וכיוצא בזה לפי מה שראתה עיני ועל משיחו שהם הלומדים העוסקים בתורה ועבודה איך לגרשם מהעיר ולבטל מנין שלו יעשו כעובדא דאחו המלך שאחז בתי כנסיות ובתי מדרשות ואמר אם אין חכמה אין הקב"ה משרה שכינתו בישראל שנאמר חתום תורה בלימודי וכו' (ישעיה ח'), ננתקה את מוסרותימו ונשליכה

לא יעמדו באשמורת לומר תהלים וחצות כפי כחם ואחר כך ילכו להתפלל מלה במלה בכוונת הלב, כל חד כפום שיעור דיליה, ואם הוא בר הכי ללמוד על כל פנים משניות, למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפין מן הזוהר הקדוש כי כל דיבורים אלו הם קישוטי הנפש חיים לנפשו, למה לא ילחם עם חלק הרע שבנפשו המונע אותו בחכמות זרות ואם ההתחלה יהיה לו קשה שלא יטעום אלא מרירות, סופו יהיה לו אור וחיות ומתיקות וחיים לנפשו בזה ובבא וכו'. ואם יסמוך בעל הבית הכשר שהוא מתומכי התורה בוודאי אין דבר גדול בעולם מן מי שהוא תומך התורה אבל זעירין אינון, ועוד שיש הרבה טועין ומטעין ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, והרבה צריך בקשות ורחמים בבכיה שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, ולזה לא יזכה אלא על ידי זכיות הרבה ותפלות ותחנונים כי מן השמים אין נותנים שום דבר קדושה ומצוה אלא על ידי זכות הקדום וטורח ובקשות ותפלה" ע"כ.

והכוונה במ"ש ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, י"ל ג"כ כנ"ל, דיכול להיות שהוא תלמיד חכם אבל עדיין יכול להשתייך ח"ו לכת הערב רב והסטרא אחרא רח"ל, וע"כ צריך לזה זכיות הרבה ותפלות ותחנונים שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, וד"ל.

וכמה נוראים הדברים שכתב בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת נשא, ד"ה העולה) וז"ל:

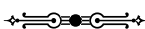
"העולה מזה דראוי העושר לילך אל החכם לקבל ממנו חכמה כמו שהחכם הולך אצל העושר לקבל ממנו חסד מעשרו כי זה תכלית הבריאה כמ"ש במדרש (שחר טוב) (תנחומא משפטים ט') על פסוק ישב עולם לפני אלקים ר"ל שאל שיהיה כולם שוין בעושר וחכמה שלא יצטרכו לקבל זה מזה, והשיבו רוח הקדש אם כן חסד ואמת מן ינצרוהו, כי במה יזכה זה עם זה, משא"כ עכשיו החכם מקבל חסד מהעושר והעושר מקבל מן החכם תורה וחכמה הנקרא אמת, ובשכר שמשפיעים זה לזה

מִה וְכִיצַד יֵרָאוּ רַבְּנֵי הָעָרֶב רַב לִפְנֵי בִיאַת הַמָּשִׁיחַ וְכֵן בְּסֶפֶר וַיּוֹאֵל מֹשֶׁה בְּשֵׁם תְּשׁוּבַת הָרֶשֶׁבֶת אֶבְרִיכוֹת.

ד. ר' צבי דוד היקר, עֵינֵנו בְּקוֹנֶטְרַס "הוֹדָאָת בַּעַל דִּין" וְהַקְשִׁיבוּ לְקִלְטֹת שְׁבוּ זֹעֵק הָרַבִּי מְסִיגֵעַט-סַאטְמַעַר שְׁלִיט"א "הַצִּילוּ", שְׁכָל הָאֲרֻבָּעִים שָׁנָה לֹא אָכְלוּ "גִּלְאֵט כָּשֶׁר" וְהוּא וְרַבָּנִים נוֹסְפִים מוֹדִים שְׁאָכְלוּ חֵלֶב עִם בָּשָׂר שְׁאִינוּ גִלְאֵט כָּשֶׁר, וְכָל הַשָּׁנִים רָמוּ אֶת הַצָּבוֹר.

ה. עֲשׂוֹת רַבָּנִים יִרְאִים, גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ בְּקוֹל קוֹרְאִים נֶגֶד הַבָּשָׂר, וְכָל הַמְכַשִּׁירִים בְּטָלִים וּמִבְטָלִים נִגְדָּם.

וּבְזֻכּוֹת שְׁמִירַת הַכְּשָׁרוֹת יִרְאֵנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת יְשׁוּעָתוֹ וַיִּצְוֶה לָנוּ אֶת בִּרְכָתוֹ הַטּוֹבָה, וַיִּזְכֹּר לָנוּ בְּרִית רַאשׁוֹנִים לַחֲדָשׁ עָלֵינוּ יָמִים כְּקֶדֶם וּלְהַשִּׁיב שְׁבוֹת צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

ונסיכותי הוא על הלומדים העוסקים בתורת ה' ועבודתו כמ"ש חבר אני לכל אשר יראוך וכי (תהלים קי"ט) ועל זה הוא סמוך לשון חיבור כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ב') כי הם נטורי קרתא (פתיחתא דאיכ"ר א') וא"צ לומר שלא לגרשם מהעיר רק שהם עיקר ממשלתי. וגם על הר קדשי שהם ראשי קציני אלופי ישראל שהם נקראים הר והם גורמים קדושתו כמ"ש (דברים ב') ויהי כאשר תמו וידבר ה' אלי שאין קדושת שמו על נביאים כי אם בזכות ישראל ומה שהעמיד ית' אותי לנסיך ומלך הוא בזכות ישראל שהם נקראין קודש ישראל לה' ראשית תבואתו (ירמיה ב') וחס על כבודם שיהיה להם רועה נאמן לבל יגיס דעתו עליהן כמו שאמרו (יומא כ"ב ע"א) אין ממנין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלוין אחוריו", עכלה"ק הנוגע לעניינינו.

רואים אנו ג"כ מדברי התולדות יעקב יוסף שהצדיקים ועובדי ה' יושבים בעניות ובדחקות משא"כ אותם שדורשים רק כבוד עצמם יושבים על מי מנוחות ולא חסר להם כלום וכנ"ל.

ולכן צריך באמת סייצתא דשמיא גדולה לזה, שתהיה הצדקה שנותן באופן ראוי והגון, שיתן לעני הגון ת"ח וירא שמים שאינו שייך לכת הערב רב רח"ל.

ממנו עבותימו, ור"ל כי עצתם איך להשליך עבותות האהבה שבינם לבינו ית' ע"י שיש להם מקום מיוחד להתלמד ולהתפלל ולהסיר מוסרותימו שע"י תורה ומוסר כולם נכנעים לפנייהם ולהסיר עול מעלינו זהו תוכן עצתם". "והנה באלו יש ב' כתות כנ"ל שיש יראי השם לשם שמים וכנ"ל, ובוה אמר יושב בשמים ישחק ר"ל כי זה שהוא ברום המעלות בשמים שכבר נתקשר באהבה ית' גם עתה ישחק וישמח ולא יחוש כלל לעצתם, משא"כ אד' ילעג למו, כי כת ב' הנ"ל שהי' במדרגה תחתונה הנק' אד' כנודע שלא היה לשם שמים רק ליטול את השם שהוא מחסידי ארץ, וכעת שרואה שיועצים עליהם הרוזנים וכי' מיד הוא עצמו ילעג למו על היראים כדי שלא ימצא בו שום דבר מחסידים שלא ילכד בעצת רוזנים, וזה הוא השמירה של מעלה לבל יכנס פנימה כל מי שיהי' כי מי שאינו הגון אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו כדי שיהיו גרפים מהתורה והעבודה לכוונה הנ"ל, אבל ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, ור"ל שדוד אמר על עצמו ואני שעמדתי בנסיון כל הבזיונות והשפלות וכעת אני נסכתי מלכי שאינו נצב ממלכי ארץ עפ"י השררה רק ואני נסכתי מלכי שהוא אלקי עולם ה' על ציון הלומדים המצויינים בהלכה שעיקר מלכותי